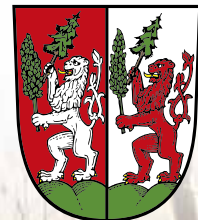

Bělohradské listy

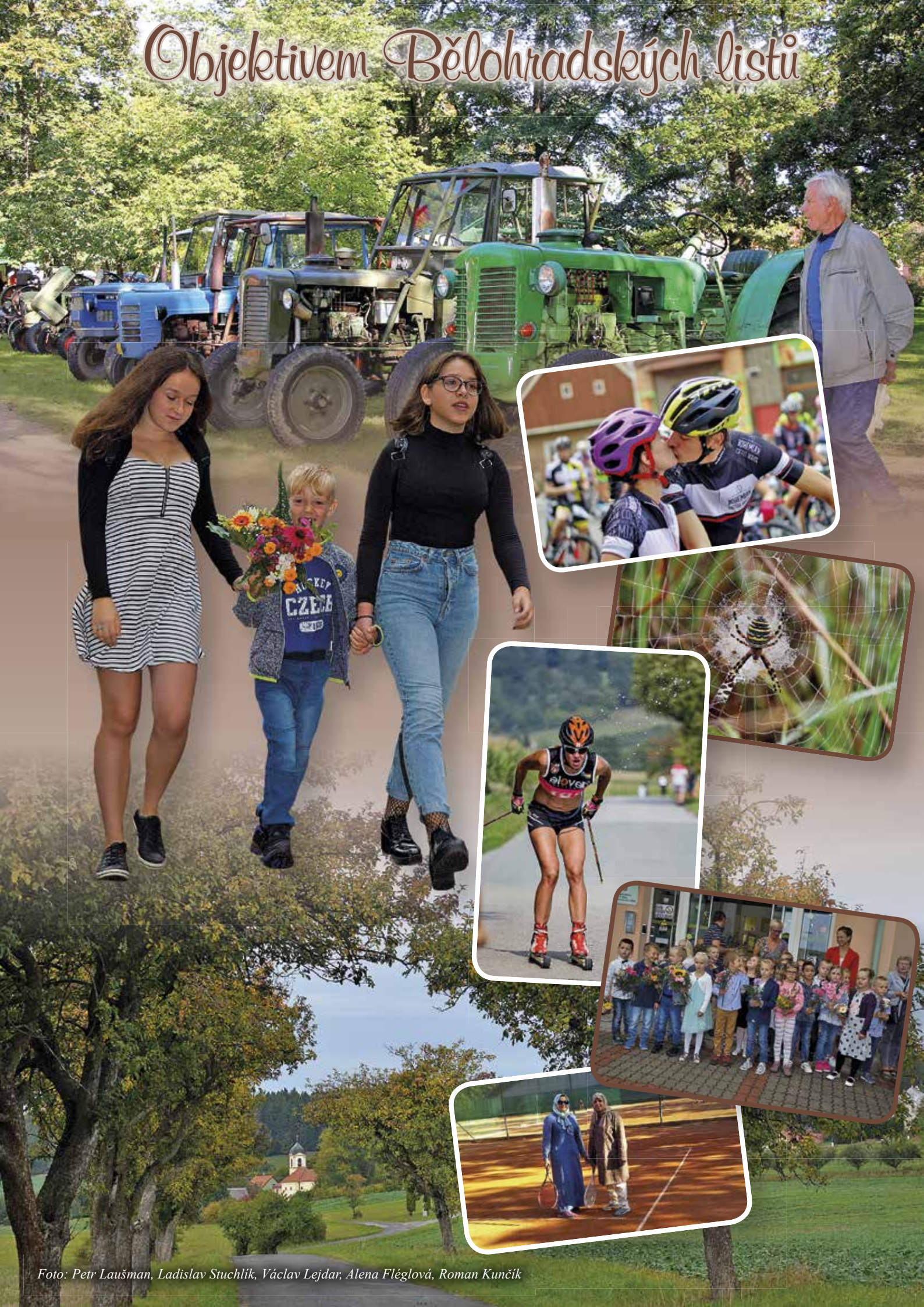

Vydáno 25. 10. 2019 • Ročník XVIII • Cena 16 Kč

5 / 2019

Objektivem Bělohradských listů

Podzimní úroda

Tak nám zase nastal podzim. Ale nechci psát o spadaném listí ani o úrodě, protože vůbec netuším, jak si letos stojíme s jablky, bramborama a řepou. Za „totáče“ to bylo možné zjistit naprosto přesně, protože se o tom velmi podrobně rozepisovalo Rudé právo – noviny, které se musely povinně odebírat v každé dílně, kanceláři a ordinaci. Ovšem nepamatuji, že by je někdo opravdu četl - s výjimkou sportovní stránky – takže jsme výnosy řepy a jablek stejně neznali. A koneckonců nás to zajímalo stejně málo, jako to zajímá lidi dnes. Chci psát o jiné úrodě – o historicky významných dnech. S podzimem se jich urodilo poměrně dost, i když všechny důvodem k oslavě nejsou. Přesto není na škodu si je připomínat.

Máme dny zrady (Mnichov 30. 9. 1938), kdy evropské mocnosti chladnokrevně obětovaly tehdejší Československo Hitlerovi za příslib míru pro zbytek Evropy. Zbytečně. O rok později 1. 9. 1939 vypukla druhá světová válka. (Skončila také v září - 2. 9. 1945, kdy kapitulovalo Japonsko.) Ale máme i pozitivnější dny – ba přímo státní svátky: 28. září na sv. Václava připadl Den české státnosti (pod nímž si většina obyvatel neumí nic konkrétního představit). 28. října pak slavíme Den vzniku samostatného státu (1918). A ten už stojí zato. Měl by proto být dnem národní hrdosti, ale ruku na srdce – nic moc. A to ani loni, kdy jsme slavili sté výročí! S běžnými francouzskými oslavami pádu Bastilly se to ani vzdáleně srovnat nedá.

Jak to, že jsme na sebe tak málo hrdí? A jak to, že jiné národy na sebe hrdé jsou, i když mají v minulosti „bílá místa“, která k žádné hrdosti neopravňují? A proč tak často zdůrazňujeme, že jsme jen malá země?

Vždyť každá země má své kořeny, své milníky, o které se opírá. A je jedno, jestli je malá nebo velká. Na tom přece nezáleží. Ano, rozlohou a počtem obyvatel nepatříme k velkým - i když jsou mnohem menší země a na hrdosti jim to neubírá. Ale náš národ má úžasnou historii, na kterou můžeme být hrdí právem. Češi bývali spolehliví, udatní a houževnatí bojovníci dávno předtím, než byla objevena Amerika. A měli své osvícené vládcy, uznávané vědce, pedagogy a umělce už v dobách, kdy se na místech, kde později vznikla Velká Rus, ještě proháněli vlci. (To jen pro srovnání – k té velikosti.)

Naši předkové si nepřípadali (vzdor rozloze svého území) malí – a proč by měli? Ani v časech, kdy Čechům osud právě nepřál, nikdy nesklonili hlavu. (Alespoň ne příliš hluboko.) I v dobách nejhorší poroby bylo české obyvatelstvo cizími vládci či protektory označováno jako vzpurné, nepoddajné, odbojné.

Já osobně jsem největší vlnu národní hrdosti viděla ve dnech, kdy naši hokejisté vyhráli v Naganu. „My jsme Češi, kdo je víc?“ Byl to čas silných, veskrze pozitivních emocí. Jenže těch je v běžném životě jako šafránu. My Češi jsme totiž zvláštní. Všimli jste si, že jsou nám sdělovacími prostředky podsouvány převážně negativní informace o nás jako o národu? A co je psáno, to je dáno, takže tomu věříme. Tím sami sebe snižujeme. Kdosi nám stále vnucuje podivné statistiky, v nichž se tvrdí, že Češi jsou nejtlustší národ na světě, Češi nejvíc pijí alkohol, Češi nejvíc kouří, požívají drogy, kradou, cpou se nezdravým tlustým masem a mají nejhorší finanční gramotnost. To všechno se běžně objevuje na internetu nebo v televizních novinách. A když pivo, špek a cigára už nezabírají, objeví se alespoň zpráva, že podle statistik jsou Češi nejplešatější národ na světě! Kdo, proboga, ty statistiky dělá? Podle čeho? Ale ať už je dělá, kdo chce, nikdy v nich není žádná chvála. Vždycky jsou negativní. Přitom je logické, že se každý (jedinec i národ) snaží prezentovat tím nejlepším. Proč my to děláme opačně, je mi záhadou. Proč se stejně často nezveřejňují statistiky, kolik jsme dali světu vědců, hudebních skladatelů, sportovců... Procento na počet obyvatel je přitom velmi vysoké. Že by to vážně nikoho nezajímalo?

Národní hrdost (jako všechno, co nemá zaniknout) je nutné posilovat. Jenže ve škole se jako předmět nevyučuje a v rodinách se o ní (už) nemluví. Možná proto, že televizní seriály hulákají moc hlasitě a sluchátka zaražená do uší zvuky zvenčí nepropouští. Nám o hrdosti ještě vyprávěli rodiče a prarodiče. Ale dneska už vyprávění příliš nefrčí. Nebylo by na škodu je občas oprášit. A to i v dobách, kdy naši hokejisté nevyhrávají a u kormidla se střídají leckdy podivné existence. Vládcové přicházejí a odcházejí, ale národ zůstává.

Nejsme lepší než jiní, ale nedělejme se horší. A užijme si trochu té hrdosti alespoň ve dnech, které jsou k tomu jako stvořené.

Vím, že bych asi měla psát více fejetonů, které se vztahují přímo k Bělohradu. Tak tedy konkrétně: V Lázních Bělohradě to s národní hrdostí není ani lepší, ani horší než ve zbytku republiky.

Přeji vám hezký a úrodný podzim 2019.

Hana Marie Körnerová

Bělohradská pouť

Peckovský mistr oštěpu

Eva Francová

Bohuš Mencil

Kolečkové lyže

Další číslo vyjde: 20. 12. 2019

Fotografie na obálce:

- 01 **Alena Fléglová**
Vodníkova cestička
- 24 **Ladislav Stuchlík**
Podzimní Rašínova ulice

BĚLOHRADSKÉ LISTY - Časopis Bělohradu a okolí

Periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává: Město Lázně Bělohrad. Vychází jako dvouměsíčník.

Redakční rada: Ladislav Stuchlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš, Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová, Václav Lejdar, Josef Špür, Ing. Pavel Šubr, Jaroslav Voves.

Povoleno: MK ČR pod č. E 10901, ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad, Městské kulturní středisko, Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon, fax: 739 629 482 / 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Sazba, tisk: Tiskárna ARPA, Kotkova 792, 544 01 Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

OD ZÁŘÍ JE UZAVŘENO DETAŠOVANÉ PRACOVISŤE ÚŘADU PRÁCE ČESKÉ REPUBLIKY. KDY BUDE OPĚT OTEVŘENO?

Úřad práce ČR

Detasované pracoviště bylo z technických důvodů od 1. 9. 2019 dočasně uzavřeno, klienti pobírající dávky hmotné nouze se rozdělili rovnoměrně mezi pracoviště v Jičíně, Nové Pace a Hořicích, kde byly jejich dávky za měsíc vyřízeny. Stejně rozdělení předpokládáme i u dávek státní sociální podpory.

Úřad práce ČR prochází v současné době procesem optimalizace a součástí tohoto procesu je i zrušení detašovaných pracovišť

jakožto nejmenších organizačních jednotek, a to k 1. 1. 2020. Služby poskytované občanům budou nadále zajišťovány v rámci kontaktního pracoviště v Jičíně, ale je naší snahou zachovat v nezbytném rozsahu i službu přímo ve vašem městě.

V úvahu přicházely 2 varianty řešení nastalé situace. První variantou bylo zachování služby v podobě stálého výjezdního pracoviště, které bude fungovat v omezeném režimu dle potřeby a dohody. Tato varianta byla s ohledem na předpokládanou redukci provozních prostředků v příštím roce vázána na vstřícnost obce poskytnout pro pracoviště bezplatně, případně za minimální provozní náklady.

Druhá varianta počítala s tím, že v místě současného pracoviště bude zajištěna (pokud

možno v prostorech městského úřadu) pouze schránka, kde budou moci klienti podat žádost či předat informaci, podklady, apod. Tato schránka by byla pravidelně pracovníky ÚP ČR vybirána. Klienti by pak byli buď obslouženi na Kontaktním pracovišti v Jičíně, případně na detašovaných pracovištích v Nové Pace a Hořicích.

Po dohodě s Radou města Lázně Bělohrad jsme přistoupili k řešení situace první variantou. Věříme, že nedojde ke zhoršení kvality a dostupnosti služeb pro naše klienty a že budeme i nadále pokračovat s městem Lázně Bělohrad ve velmi dobré spolupráci.

*Mgr. Martin Horák,
ředitel Krajské pobočky ÚP ČR
v Hradci Králové*

HAVÁRIE VODOVODNÍHO POTRUBÍ V ULICI? VÍTE, KAM VOLAT?

Vodohospodářská a obchodní společnost, a. s. spravuje v regionu Jičínska přes 650 kilometrů vodovodů. I když dochází k postupné rekonstrukci jednotlivých úseků, řeší se ročně několik desítek havárií nebo poruch. Včasný zásah při takové havárii je pak klíčový, nejen kvůli úniku velkého množství vody, ale také kvůli ochraně majetku obcí či jejich obyvatel. Pokud tedy obyvatelé zpozorují kdekoli ve městě anebo třeba i v polích větší únik vody, prosíme, aby volali na centrální telefonní linku pro hlášení poruch na čísle 493 033 343. Dispečink na místo pošle havarijní službu z příslušného střediska, lokalizuje se zdroj úniku a začne se s opravami. Případně je možné volat i pohotovostní číslo příslušného střediska. Pro Lázně Bělohrad to je středisko Nová Paka, tel.: 724 116 390.

JAK SE HAVÁRIE ŘEŠÍ?

Jako první se v daném úseku musí uzavřít přívod vody, aby byl únik co nejmenší. Mezitím, co vytéká zbytková voda z potrubí, se hledá místo problému. Než se ale pracovníci pustí do odkrytí místa, musí zjistit, zda v místě nevedou nějaké sítě. Zasílá se tedy dotaz na jednotlivé provozovatele elektřiny, plynu, telekomunikací, internetu atd. Oprava poškozeného vodovodního potrubí většinou trvá několik hodin, odstávka vody bývá pak rychle obnovena. V případě rozsáhlé havárie pak VOS, a. s. přistavuje pro obyvatele cisternu s pitnou vodou. Informace o předpokládaném obnovení dodávky vody najdete v aktualitách na www.vosjicin.cz.

*Ing. Magdaléna Doležalová,
externí manažerka PR a marketingu*

**Vodohospodářská
obchodní
společnost**

ODDLUŽENÍ PO NOVELE INSOLVENČNÍHO ZÁKONA

**OBČANSKÉ
PORADENSKÉ
STŘEDISKO,
o. p. s.**

Dnem 1. 6. 2019 začala platit novela insolvenčního zákona. Zásadní změny, které novela přinesla, jsou v podstatě dvě: změna ve způsobu plnění oddlužení a možná změna trvání oddlužení. Co se týče způsobu plnění oddlužení, ze zákona vymizela možnost plnění pouze splátkovým kalendářem. Plnit oddlužení je možné jednak zpeněžením majetkové podstaty, nebo kombinací splátkového kalendáře a zpeněžení majetkové podstaty. V zásadě to znamená, že pokud dlužník vlastní hodnotněj-

ší majetek, je možné, že mu bude v oddlužení zpeněžen. Dle novely insolvenčního zákona se insolvenční správce může chovat jako exekutor, může tedy zpeněžit ten majetek, který je exekučně postižitelný. Hovoříme-li o trvání oddlužení, novela insolvenčního zákona počítá s dvěma možnostmi. Jednou z nich je možnost hrazení splátkového kalendáře pouze po dobu 3 let, tato varianta se týká případů, kdy dlužník za tuto dobu uhradí minimálně 60 % svých nezajištěných závazků nebo je v invalidním důchodu II. a III. stupně či ve starobním důchodu. Stále existuje i 5 letá varianta oddlužení, kdy dlužník buď uhradí minimálně 30 % svých nezajištěných závazků a v tom případě bude od zbylých dluhů automaticky osvobozen, nebo neuhradí 30 % svých nezajištěných závazků a v takovém případě bude osvobozen od zbylých dluhů záviset na posouzení insolvenčním soudem.

Občanská poradna Jičín je osobou akreditovanou pro soupis a podání insolvenčních návrhů a poradenství spojené s oddlužením. Služba je poskytována bezplatně. Najdete nás v Jičíně v ulici Vrchlického 824, vchod z Husovy ulice, informace můžeme poskytnout rovněž po telefonu 736 472 676 či e-mailu opjicin@ops.cz. Více informací naleznete také na webových stránkách www.ops.cz.

*Mgr. Simona Davidová,
odborná sociální poradkyně,
Občanské poradenské středisko, o. p. s.*

*Občanská poradna Jičín
Vrchlického 824, 506 01 Jičín
Tel.: 736 472 676
E-mail: opjicin@ops.cz*

Starosta odpovídá

Město prý připravuje rekonstrukci budovy spořitelny. Bude se rekonstrukce týkat i úřadovny České spořitelny? A nemůže nastat problém, že by Česká spořitelna v našem městě skončila stejně jako Komerční banka?

Město uzavřelo smlouvu s projekční kanceláří, která projektuje rekonstrukci budovy spořitelny. Budovu je nutné rekonstruovat, neboť je ve špatném stavebně-technickém stavu, navíc by Ministerstvo pro místní rozvoj mělo vypsát pro města dotační program na rekonstrukce bytových domů. Chceme proto získat na rekonstrukci stavební povolení, které bývá podmínkou žádosti o dotaci. Nově by v budově spořitelny mělo vzniknout jedenáct bytů a zůstat by měla úřadovna České spořitelny, a. s.

Město koupilo budovu bývalé občanské záložny od České spořitelny, a. s. v roce 1994 a v kupní smlouvě je uvedeno, že Česká spořitelna může bezplatně využívat prostory v přízemí po dobu 26 let, tedy do roku 2020. Původně jsme předpokládali, že úřadovna České spořitelny se nebude rekonstruovat, ale nakonec se v ní musí měnit elektroinstalace a okna a dotkne se jí i řešení bezbariérového přístupu. Sešli jsem se proto se zástupci České spořitelny, a. s., abychom se domluvili na postupu rekonstrukce. Zástupci České spořitelny nás informovali, že úřadovnu chtějí v Lázních Bělohradě určitě zachovat, ale její přestěhování do náhradních prostor nebo dokonce uzavření v průběhu rekonstrukce by mohlo mít negativní dopad na počet klientů a mohlo by ohrozit další působení pobočky ČS v našem městě. Při jednání jsme se proto dohodli, že rekonstrukci budeme nadále připravovat, abychom byli schopni využít případný dotační program, ale nezahájíme ji do konce roku 2021.

Ve kterých ulicích a kdy budete ještě měnit plynovod?

Výměnu plynovodu neprovádí město, ale firma Innogy. V příštím roce měla měnit nízkotlaký plynovod za středotlaký v části ulice Karla Moora (od náměstí K. V. Raise ke křižovatce s ulicí Štefaníkovou) a v části ulice Zahradní. V průběhu září jsme se ale dozvěděli, že tuto výměnu zahájí firma Innogy už letos a bude pokračovat podle povětrnostních podmínek tak, že na zimu upraví povrchy recyklátem, aby bylo možné vyhrnovat sněh. V rekonstrukci plynovodu pak bude pokračovat příští

rok. Dohodli jsme se také s firmou ČEZ, že příští rok provede uložení vedení elektrické energie v ulici Karla Moora do země, a s firmou VOS, že provede opravu nebo výměnu některých svých zařízení. Město zároveň projekčně připravuje rekonstrukci ulice Karla Moora, která bude ale zahájena až po rekonstrukci všech sítí, tzn. na podzim 2020 nebo až na jaře 2021. Firma Innogy zatím další výměny plynovodu v našem městě dle vyjádření jejich zástupců v nejbližších letech neplánuje.

Je reálné, že v Bělohradě začne pracovat nový zubař?

Koncem srpna se do Bělohradu přistěhoval zubař pan Khmara z Ukrajiny s manželkou a v průběhu září měl začít ordinovat (manželka mu měla dělat zdravotní sestru). Čekal na vyřízení pracovního povolení, které ale bohužel koncem září nedostal a dostal pouze studijní povolení, takže nemůže pracovat. Firma Ecce Dent shání pro naše město jiného zubaře, ale nedokážu říct, zda a kdy se jí to podaří.

Neuvažujete o posunutí značky Lázně Bělohrad, která omezuje rychlost na 50 kilometrů za hodinu, na Dolní Nové Vsi až k nové hale firmy V - Garden? Na silnici tam je teď velký provoz, a vznikají nebezpečné situace. Navíc naproti staví nové budovy i ZEPO.

Královéhradecký kraj připravuje rekonstrukci silnice II/501 od železničního přejezdu ve směru na Jičín k novostavbě firmy V - Garden v Dolní Nové Vsi. Město se chce připojit s výstavbou chodníku a veřejného osvětlení od bývalé Milety až k vjezdu do firmy Freudenberg. Chodník v extravilánu musí mít ale jiné parametry než v intravilánu (především musí být širší) a nevešel by se mezi parkoviště firmy Freudenberg a silnici. Proto jsme s projektanty domluveni, že do projektu zapracují i posun dopravního zařízení označujícího město až za vjezd do firmy V-Garden. K tomu se bude vyjadřovat Policie ČR a schvalovat odbor dopravy MěÚ Jičín. Chodník poté bude možné vybudovat, a navíc na stavbu chodníku u silnice II. třídy v intravilánu obce je možné získat dotaci ze Státního fondu dopravní infrastruktury. U vjezdu do firmy Freudenberg chceme upravit také prostor pro autobusové zastávky.

Pavel Šubr – starosta města,
foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Další zasedání zastupitelstva města se uskutečnilo ve středu **18. září v kulturním sále hotelu Grand**. V úvodu jednání složil slib nový člen zastupitelstva města Ing. Jiří Ulver, který nahradil Jana Pavlásku, jenž k 16. září rezignoval na funkci místostarosty a člena zastupitelstva města. Poté zastupitelé schválili program zasedání a ověřovatele zápisu a vyslechli zprávy kontrolního a finančního výboru a zprávu z jednání rady města. V dalších bodech programu zvolili novým místostarostou města Antonína Schánilce, kterého zároveň odvolali z funkce předsedy finančního výboru z důvodu neslučitelnosti těchto funkcí. Novým předsedou finančního výboru byl následně zvolen pan Vlastimil Matouš a novým členem finančního výboru pan František Žoček, který nahradil Aleše Jerie, jenž na funkci člena finančního výboru rezignoval. Zastupitelstvo města poté vzalo na vědomí informaci o průběhu inženýrské činnosti, projekčních prací a předpokládaných nákladech na výstavbu nové radnice, neschválilo prodej 14 pozemků na výstavbu řadových garáží v lokalitě „U Trati“ a schválilo prodloužení termínu zahájení stavby a kolaudace rodinného domu na p.p.č. 381/14 v k.ú. Lázně Bělohrad o 2 roky. Zastupitelé poté schválili podání žádosti o převod majetku ve vlastnictví Královéhradeckého kraje – areálu Kotykova mlýna a cvičebny SOU na Jiráskově nábřeží – na město Lázně Bělohrad, vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 7, 8 a 9/2019 schválená radou města a vzali na vědomí zprávu o investičních akcích města Lázně Bělohrad.

Pavel Šubr

Nový místostarosta Antonín Schánilec

Bělohradská pouť *před osmdesáti lety*

V neděli kolem svátku Všech svatých se konají v našem městě pouti. Jaké jsou teď, máme všichni v paměti. Přenesme se nyní do doby zhruba před osmdesáti lety, kdy prožívaly poutě jedno ze zlatých období. Je neděle, po hrubé mši kolem desáté hodiny ranní je na náměstí hlava na hlavě. Jsou zde Brteváci, obyvatelé z Lánů, Uhlířů, ze Lhoty i z Újezda, všichni ve slavnostním „kostelovém“ šatu. Stánky a atrakcemi je zaplněno nejen velké náměstí, ale i náměstí malé. Co všechno můžeme vidět. Na Malém náměstí byly stánky hrnčářů, obchodníků s nádobím a domácími potřebami, byli tam košíkáři, nabízelí ošatky, posady pro kvočny, bramborové a prádelní koše ale také biče, kterými hlasitě praskali. U jiných stánků ohromovaly hory talířů, mís, sklenic, misek na ovoce, jinde zase hory hliněného nádobí. Hrnce, rendlíky, pekáče, kastróly, kuthany a jak se ty různé druhy a tvary nazývaly v krásné hnědé barvě. Jiné stánky nabízely hromady modrého smaltovaného nádobí, ale nic z toho nás jako děti zas tak moc nezajímalo. Babička každého varovala před nákupem, sama si kdysi na pouti koupila pár talířů a měly jedno společné, žádný z nich na stole klidně nestál, všechny se, jak říkala, vrklyaly.

Nás děti zajímala druhá část náměstí, kde od samého kraje byly boudy s cukrovím. Zvláštní pochoutkou, jindy nedostížnou, byl turecký med, sekaný malou sekerkou z velkého špaluku mužem, který měl na hlavě červený turecký fez. Co to přesně je nebo byl turecký med, nevím. Byla

to za studena křehká a tedy sekání schopná bílá hmota a v ní celé lískové oříšky. Prodavač dal zručně pod špalek kus papíru a na něj napadaly ty sekané odštěpky. V ústech to chutnalo sladce, na rukou to příšerně lepilo.

Druhá vysloveně pouťová sladkost byla cukrová vata. Ta se ostatně vidí i dnes. K rychlému občerstvení patřily i kyselé okurky, které šly nejen na dračku, ale i doslova z ruky do ruky. Ta první byla ruka prodavačky, ta druhá zákazníka. S hygienou to nebylo vždy nejslavnější, babka od okurek měla malý plechový hrníček a zákazníkům dala navíc zdarma napít láku ze sudu.

Dětské zákaznicky zajímaly i stánky s takzvaným štěstím, kde byly malé baličky a v nich něco skrytého. Dětský prstýnek, skleněný kroužek, přívěsek, řetízek, křížek, náušnička. Totéž bylo vystaveno na pultech vedle, ale hlavní kouzlo bylo v tom, že se s napětím čekalo, co bude uvnitř v obálce. Při tom tam nezřídka byly ony drobnůstky mírně poškozené, kdy při normálním prodeji by je zákazník odmítl.

Zvláštní kapitolou bylo to, čemu se říkalo lidová zábava. Začneme pro změnu na horním konci náměstí. Zde stál jako jedna ze dvou dominant řetězkový kolotoč. Jako malé děti jsme na něj nesměly a s drobnou závistí jsme sledovaly ty starší, kteří se nejprve houpli ve stojících sedačkách, aby se posléze rozjeli a létali vysoko na střechách domů.

Kolotoč byl poháněn elektromotorem a co bylo zajímavé, byl spouštěč, který zajišťoval

jemný a plynulý rozjezd. Byl to vodní reostat v provedení, které by dnes bylo výsměchem všem předpisům o bezpečnosti elektrického zařízení.

Představte si menší, ale vyšší dřevěné, plechem vyložené necky, v nich je voda, někdy mírně osolená. Do těch neciček se shora zasunují jakési tři plechové meče navzájem izolované a na každý z nich je přivedena jedna fáze, pro odborníka z rotoru motoru. Pokud jsou meče nad vodou, motor je v klidu. Jakmile se zasunují do vody, motor se klidně zvolna rozbíhá a v konečné poloze zajedou meče zvláštním výstupkem do kontaktů na hraně necke.

Pak běží motor plnou rychlostí. Pro nás bylo zajímavé pozorovat, jak obsluha zvedne ruku, uchopí rám mečů a pak je zasunuje do vody. Ta sýčela, vystupovala z ní pára a při plném provozu se vařila. Podobně to bylo i u velkého kolotoče s koníky, auty a dokonce tramvají, s lavičkami a kdoví s čím ještě. Problém s plynulým rozjezdem vyřešil majitel jiného kolotoče pro nejmenší děti skutečně geniálně. Zvolna roztočil kolotoč rukou na vhodnou rychlost a pak zapnul motor.

Druhou dominantou horního konce náměstí byla konstrukce provazochodců Trískových. Byly to dva stožáry s příčným ráhmem vzdálené od sebe snad dvacet metrů. Mezi nimi bylo natažené ve výšce kolem 12 metrů provazochodecké lano, na ráhnech zavěšena ochranná síť. Jeden stožár byl prodloužen na více než dvojnásobnou výšku a na vrcholu byla dvě madla a miniaturní plošinka.

Samotná produkce začínala cviky na volném stožáru, kam musel artista nejprve po stožáru vylézt a pak všelijak visel na jedné či obou rukách nebo nohách, stál na hlavě, vlál jako prapor, při tom se stožár kýval do stran a příšerně vrzal.

Poté následovala produkce na laně. K plošinkám na nižších stožárech vedly provazové žebříčky. Na plošinkách byly jednak provazochodecké tyče, dále stoleček, židle, jízdní kolo a možná ještě další rekvizity. Artisté nejprve jednoduše přecházeli či přebíhali, občas uprostřed dělali, že padají. Pak si jeden přinesl židli a stůl a posadil se uprostřed lana na židli ke stolu, poté zase jezdit na kole popředu i pozadu a nakonec vyzval obecenstvo, kdo chce být přenesen nebo převezzen. Na kole byla převezena jakási křehká dívka, kdo byl přenesen na zádech vím zcela přesně i po

těch mnoha desetiletích. Byl to bělohradský povoláním sklenář jménem Pekař.

Od kolotočů směrem dolů po náměstí následovaly houpačky a střelnice. K tomu snad jen to, že maringotky a nákladní vozy byly řazeny směrem k chodníkům, zatím co atrakce byly směrem k ose náměstí z obou stran. Ale k těm houpačkám. Před obytným vozem stál starší vysoký hubený cirkusák, oblečený, jak jinak než v košili, ale s kloboukem na hlavě. Z maringotky vyběhl hošík asi pětiletý a zděšeně volal na toho muže: „Dědo, je tam, pes!“ Děda se mírně pousmál a odvětil krásným vysokým tenorem, tenorem opravdu hodným divadelní scény, rýmem: „Tak mu do prdele vlez!“ a dlouho se tomu upřímně smál.

Na pouťi nechyběly boudy s atrakcemi a s artistickým programem. V místech, kde je železárství, byla bouda, podle vyvolávače s nejsilnějším mužem nejméně Evropy. Ten rukama vyráběl z železných prutů pohrabáče, rovné pásky ohýbal na krku do tvaru U a nakonec si lehl na zem, na hrud' si položil kovadlinu a za zvláštní příplatek mohl divák do té kovadliny mydlit těžkou palicí.

V místech u vchodu do Lázeňského hotelu byla jiná bouda, kde byl vystavován Antonio, muž s kůží krokodýlí. Vyvolávač ukazoval na neumělých obrazech romantický příběh o tom, jak matku v jiném stavu ohrožoval v Africe krokodýl, jak se zachránila, ale pod dojmem prožitých hrůz se dítě narodilo s krokodýlí kůží. Další obrazy ukazovaly, jak se přední světoví plastičti chirurgové snaží marně operativně neduh odstranit. Na poslední tabuli byl ceník, kromě vstupného (děti a vojsko polovic) byla uveden taxa, za kterou je možné si na Antonia sáhnout. Našli se

i tací, kterým jen pouhý pohled na zbídačelého nemocného člověka nestačil.

Pouť mi také přinesla snad první zklamání. Spolu s bratrance a sestřenicí jsme si každý zakoupil létající vrtulku. Byla to plechová vrtulka s dlouhou závitnicí. Vrtulka se pohybem po závitnici roztočila a letěla vzduchem. U stánku měli většinu vrtulek zelených ze silnějšího plechu a pár vrtulek lesklých z bílého plechu. Já jsem si vybral stříbrnou, byla poslední. Ostatní měli vrtulky zelené. Co se stalo, vrtulky zelené, protože byly těžší, měly po roztočení větší energii a krásně létaly. Ta moje z konce závitnice jen spadla na zem.

To nejlepší na konec. Jeden rok se v období pár dní před pouťí objevil v Bělohradě cirkus, jáměno si pamatuji dodnes, Cirkus Saran. Stan postavili v místech, kde nyní stojí mateřská školka. Byl to cirkus poněkud speciální, podobnost se jménem Sarassani, jednoho z nejslavnějších cirkusů světa, asi nebyla úmyslná. Pokud si vzpomínám, neměl snad ani koně či jiná zvířata, program byl do přestávky spíše varietního charakteru. Po přestávce přišlo hlavní lákadlo. V manéži byl postaven ring a další části byly řeckořímské zápasy. To by také nebylo nic zas tak mimořádného. Ale pozor, hlavní zápasnickou hvězdou byl černoch, úplný černoch, podle plakátů mezinárodní mistr Madagaskaru a severní Afriky Ali ben Abdul. To jméno mi utkvělo v paměti dodnes.

Dnes by to žádná velká atrakce nebyla, ale v té době před druhou světovou válkou byl k vidění v Čechách jediný černoch, a to v Praze jako vrátný obchodu s kávou Julius Meinel a spol. Dnes se jich večer vyrojí desítky na Václavském náměstí, žádná zvláštnost, ne Meinelů, ale černochů.

Tehdy ovšem když šel Ali po náměstí nebo po Lázeňské ulici, běžel za ním houf dětí a chodci se zastavovali. Jako děti jsme si hned všimly, že je syn Abdula sice celý úplně černý, ale že má růžové dlaně. To dalo podnět k úvahám hlavně bělohradským paním a dívkám, zda je Ali opravdu všude tak černý. I tato otázka byla vyřešena, jedna lázeňská podala důvěryhodnou zprávu z pozorování při koupání v lázních, že je nejen všude kromě dlaní černý, ale místy ještě černější.

Samotné boje v ringu měly správný profesionální charakter, vždy jeden borec sympatický, druhý stále napomínaný podrazník. Vzdechání, hekáni, výkřiky jako „hopla, hepča, hačača“. Jak skončil poslední zápas, a princípal cirkusu předal poslední peněžitou cenu (tu musel borec řediteli za stanem vrátit), tak skončila i pouť a jedna z mých tet vždy smutně pravila: „Tak a je po pouťi, další bude až za rok.“

Jiří Vacek, foto: archiv

POUŤ A SVÁTKY POSVÍCENÍ na Bělohradsku

POUŤ – ZA STARÝCH ČASŮ SE ŘÍKALO POUTY

POUTÍ SE V KŘESŤANSKÉM POJETÍ ROZUMÍ CÍLENÁ CESTA JEDNOTLIVCE, ČI SKUPINY LIDÍ NA PROSLULÁ MÍSTA NÁBOŽENSKÉHO VÝZNAMU, NEJČASTĚJI KE VZDÁLENÝM KOSTELŮM, ČI CHRÁMŮM A KTERÁ SE KONÁ V DEN SLOUŽENÍ MŠE OSLAVUJÍCÍ JEJICH ZASVĚCENÍ PATRONŮM, ČI V DEN SLOUŽENÍ MŠE SVÁTEK PATRONA OSLAVUJÍCÍ.

Na Bělohradsku jsou spolu s farním kostelem bělohradským další tři kostely, ke kterým byly pořádány farou organizované pěší poutě věřících, a to každoročně vždy na svátek toho kterého svatého, či svatých, jimž byl kostel zasvěcen – pokud byl právě nedělí, jinak v neděli po svátku následující. Vedené byly knězem od bělohradského farního kostela. Mimo bělohradskou farnost byla farářem vedená hromadná pouť do Mlázovic a do Nové Paky a pro obyvatele Bělohradska do polských Vamberč vedená kapelníkem Františkem Vaňourou. Sláva těchto poutí zanikla spolu s rozpadem Rakouska-Uherska a následným nástupem sekulárního způsobu života.

POUŤ DO HŘÍDELCE

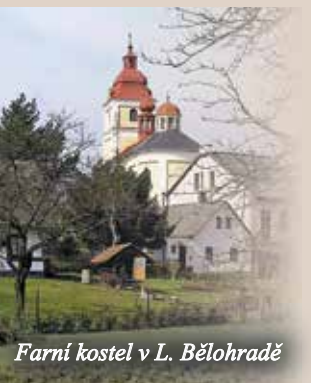
S pouťí do Hřidelce ke kapli mučedníka sv. Jiří slaveného 24. dubna se započalo po jejím zasvěcení někdy na začátku 17. stol. Tehdy původně dřevěnou kapli v této vsi postavil její majitel Jiří Kule z Chotče, který následně do její zvonice nechal zavěsit vůbec nejstarší a do současnosti dochovaný zvon Bělohradska z r. 1606.

Jistě nejdramatičtější pouť se v Hřidelci odehrála za sedmileté války (1756–63) v neděli dne 24. dubna 1757 právě na svátek sv. Jiří, kdy poutníci z Bělohradu a z okolí spolu s místními byli před po-

lednem shromážděni v kapli při mši. Právě v tu chvíli kolem ní za značného hlomozu procházel jeden ze tří mnohatisícových proudů pruských vojáků. Ti táhli od Miletína, kde v polích do rána „kvartýrovali“, přes Bělohrad a kolem hornoveského „kopeckého dvora“ na Hřídelec, Choteč a dále k Jičínu a ku Praze. Jak v nejstarší bělohradské pamětnici zapsal přímý účastník této události městský písař a kantor bělohradské školy: „Lidě k pobožnosti zde shromáždění byli ubezpečeni, že klidně mohou v bohoslužbě pokračovat, že se nikomu nic nestane a tak se i stalo. Vojáci se chovali slušně, a ač sami lutryánského vyznání kaplana R. P. Fr. Steinitshku, který spolu s kantorem Janem Vlachem z chrámu mezi vojáky odcházel, smeknutím klobouku zdárali. Nikomu nic nezvali a mimo škod na osivu obilí, když vojsko pole přešlo ve snaze cestu si napřímit, žádné škody neučinili.“

POUŤ DO MLÁZOVIC

O slavnostní neděli nejsvětější Trojice, kdy byl den pracovního klidu, připomínané první nedělí po Letnicích (pohyblivý svátek připadající na některý den v květnu až do začátku června), se již od středověku konala z Bělohradu pouť ke kostelu v Mlázovicích.

Farní kostel v L. Bělohradě

Kostel v Hřídelci

Kostel v Mlázovicích

POUŤ DO SVATOJANSKÉHO ÚJEZDA

V neděli po svátku **sv. Jana Křtitele** připomínaném 24. června co o svátku titulárním, se již od r. 1360 konaly poutě ke kostelu ve Sv. Újezdě. Ten do tohoto roku byl po staletí kostelem farním a právě od něho se před tím poutě k okolním kostelům organizovaly.

POUŤ NA BYŠIČKA

Od r. 1718, kdy byšická kaple **sv. Petra a Pavla** (připomínaných dne 29. června) byla již majetkem bělohradského panství a kdy byla přifařena k bělohradské faře, se konaly poutě též k této kapli.

POUŤ DO NOVÉ PAKY

Ze všech pěti poutí konaných za starých časů rok co rok do Nové Paky, se z Bělohradu vedla jen jedna, a to ta „hrubá“, či hlavní poutě k paulánskému klášternímu **chrámu Nanebevzetí Panny Marie**.

Svůj počátek má v r. 1724, kdy chrám byl zasvěcen, a bývá každoročně následující neděli po zmíněném mariánském svátku, slaveném 15. srpna. Ke klášteru věřící vystoupali po schodech dřevěného Růžencového schodiště, které má pět desetistupňových částí nad sebou (stejně jako má „pětidesátkový“ růženc korálků), a ti hluboce věřící stoupali dokonce po kolenou.

Ve století devatenáctém mnohokrát poutě do Nové Paky vedl bělohradský kapelník František Vaňura (*1816, †1899). Dnes se již dlouho do Nové Paky neputuje organizovaným pochodem věřících pěšky, přesto se poutě koná a mše svaté se v chrámu každoročně účastní zástupce paulánů.

TITULÁRNÍ SVÁTEK FARNÍHO CHRÁMU VŠECH SVATÝCH V BĚLOHRADĚ

Každoročně dne 1. listopadu se v bělohradském **chrámu Všech svatých** slaví jeho titulární svátek odpoledními slavnostními nešporami, tedy pobožností s požehnáním. Na tento svátek přicházeli i věřící z okolí. Druhý den 2. listopadu je Svátek zesnulých, či lidově Dušičky, kterým vrcholí všeobecná úprava a výzdoba hrobů.

NEJSLAVNĚJŠÍ POUŤ DO VAMBEŘIC

Ke kdysi českým, pak pruským a dnes polským Vambeřicím se váže legenda z 12. století, kdy zde doposud nevidomý a již starý muž Jan z Ratna po pádu na zem znovu nabyl zraku a v záři se mu zjevila Panna Marie. K připomenutí tohoto zázraku zde byl postaven kostel, dnes již výstavná **bazilika Matky Boží** připomínaná svátkem nejvyššího stupně dne 1. ledna. K bazilice se z náměstí před ní vystupuje po širokém schodišti majícím celkem 57 stupňů, což je symbolický součet čísel 9 (počet andělských

chorů) + 33 (věk Ježíše Krista v okamžiku ukřižování) + 15 (věk Panny Marie v okamžiku početí Ježíše Krista), a i zde ti nejzbožnější vystupovali po schodech po kolenou. Na každém schodu odříkávali Otčenáš, schod políbili a stejnou proceduru zopakovali o stupínek výše. Celkem sedmapadesátkrát. Pak vstali, pokud mohli, a vstoupili do svatyně.

I když svátek Matky Boží připadá na 1. ledna, putovalo se a i nyní se do Vambeřic putuje v letních měsících.

V průběhu 19. stol. několikadenní poutě ze shromaždiště poutníků u Homolky nad rybníkem Hlubokým vodil každoročně za zpěvu písní do Vambeřic bělohradský kapelník František Vaňura (*1816, †1899). Snad byl ve Vambeřicích s poutí až dvaapadesátkrát. Vodil poutě též na Novou Paku, na Tábor a do Svatoňovic a mimo živnost kapelnickou to byla jeho druhá živnost, neboť ji prováděl za úplatu. Tuto činnost našeho nejslavnějšího kapelníka popsal K. V. Rais v knize „Ze vzpomínek I.“.

POUŤ DO ŠPANĚLSKÉHO SANTIAGA DE COMPOSTELA

Snad nejzápadnějším poutním cílem pevninské části Evropy je **katedrála sv. Jakuba Staršího** nacházející se při pobřeží Atlantiku v severozápadním cípu Španělska. Právě v místech katedrály byl před mnoha staletími nalezen hrob Kristova učedníka sv. Jakuba, který byl vyslán na Pyrenejský poloostrov k misijní činnosti a po návratu do Jeruzaléma byl popraven stětím. Pohřben byl v hrobě právě na místě pozdější katedrály, kam byly jeho ostatky přeneseny a uctívány. Svatý Jakub se připomíná 25. července.

Nenalezl jsem žádnou zprávu o tom, že by kdy k tomuto místu nějaký věřící Bělohradák z náboženských důvodů poutě uskutečnil, ale letošního roku z Portugalska přes hranice se Španělskem až k hrobu sv. Jakuba pěší a mnohakilometrovou poutě vykonal sedmapadesátiletý věřící Pavel spolu s manželkou. Je to syn se snachou újezdeckého chalupáře a mého přítele Míly z Nové Paky.

POUŤ KRYŠTOFA HARANTA DO JERUZALÉMA

Nelze opomenout několikaměsíční **poutě Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic, pána na Pecece**, kterou přes Benátky a Egypt do Jeruzaléma k hrobu Krista vykonal s přítelem Černínem v r. 1598. I když nepocházel od nás, připomínám jej proto, že od sňatku v r. 1603 až do své popravy na Staroměstském náměstí v r. 1621 vlastnil celou Horní Novou Ves a dále území zaniklé vsi Byšic spolu s Novým dvorem pod Byšičkami.

Kryštof Harant o pouti sepsal cestopis a ještě dnes se mi po letech od jeho přečtení v paměti uchovala ta zajímavost, že si Harant na cestu s sebou vzal bochníky „dvakrát pečeného chleba“! To proti jeho zkáze. Často si na to vzpomenu, když s výrazem R. Hrušínského v obličejí při rvačce v Hájence pozorují v nabídce pečiva – z důvodů úspory energie – vybledlé bochníčky nedopečeného chleba.

Posvícení

Posvícení je vzpomínková slavnost na posvícení kostela.

POSVÍCENÍ NA BYŠIČKÁCH

Posvícení na Byšičkách spolu se mší se v kostele sv. Petra a Pavla konalo v neděli před sv. Matějem, který se připomíná dne 14. května.

POSVÍCENÉ VE SV. ÚJEZDĚ

Ve Sv. Újezdě se posvícení slaví v neděli před sv. Havlem, jehož svátek připadá na 16. října, tedy druhou říjnovou neděli. U jeho kostela, jehož patronem je sv. Jan Křitel, se do současnosti dochovala paměť na přesné datum jeho svícení – 12. říjen 1352 a na jméno a církevní hodnost světitel biskupa. Dokonce na rozdíl od jiných svatých slaví církev jak jeho narození – 24. června, tak vzpomíná i den jeho stětí – 29. srpna.

Pamatuji se z dětských let na újezdeckou posvícenskou neděli, na od rána provoněnou ves čerstvě upečeným chlebem, který jako děti ještě teplý jsme v rukou nosily domů a málokdy nebyl okousán. Taková to byla dobrota. Široko daleko proslulý pekař František Rudolf uměl. Jeho chleba v pytlích vozili řidiči autobusů až do Prahy. Po chlebě do pece přišly koláče, které na papírech narovnané nosili v přesně pekařem určeném čase hospodyně s chasou na prknech, a vůni chleba na dlouhé hodiny vystřídala vůně upečených koláčů. K obědu byla kachna s knedlíkem a zelím, či jiná pečeně. Kde ty časy jsou.

POSVÍCENÍ V BĚLOHRADĚ

Posvícení v Bělohradě se slaví v neděli po svátku sv. Havla (16. října) a připadá tak na den tzv. Císařského, či Havelského posvícení, které jako jednotné pro všechny obce v 18. stol. patentem nařídil císař Josef II.

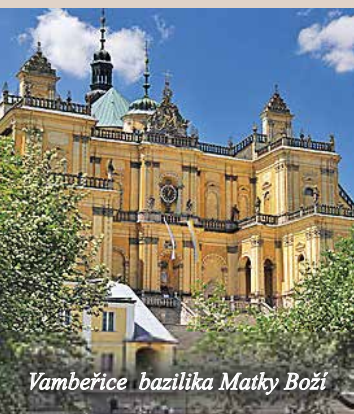
Josef J. L. Špůr,
foto: autor, internet

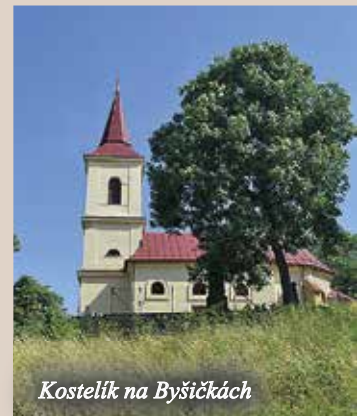
Katedrála sv. Jakuba

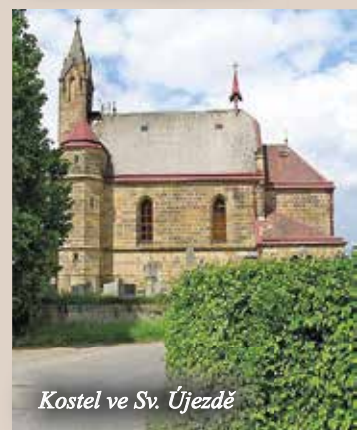
Klášterní chrám v N. Pace

Vambeřice bazilika Matky Boží

Kostelík na Byšičkách

Kostel ve Sv. Újezdě

Jakub Šec

VÁBENÍ JELENŮ. TO JE ZÁLIBA, KTERÉ SEDMNÁCTILETÝ KUBA DOSLOVA PROPADL. O EXISTENCI TÉTO DISCIPLÍNY MNOŽÍ Z NÁS ANI NEVĚDÍ, NO A POVĚDOMÍ O TOM, ŽE VÁBENÍ JELENŮ MÁ SOUTĚŽE NA REPUBLIKOVÉ I EVROPSKÉ ÚROVNI, UŽ MAJÍ POUZE TI ZASVĚCENÍ. PŘITOM DOKÁZAT NAPodobIT TAKOVÝ ZVUK, KTERÝ PŘIVÁBÍ STATNĚHO NEBO MLADĚHO JELENA, DOKÁŽOU JEN OPRAVDOVÍ MISTŘI.

Kubo, jaká byla tvoje cesta k této netradiční zálibě?

Lesnictví mě zajímá už od školky, kdy jsem s dědou chodil do lesa a on mně trpělivě odpovídal na všechny mé všetečné otázky. Přírodu mám rád dodnes. Pozorovat ve čtyři ráno v lesním tichu za zvuků zvíře východ slunce je pro mě nezapomenutelným zážitkem.

Nyní studuji druhý ročník střední školy České lesnické akademie v Trutnově, kde navštěvuji kroužek vábení jelenů, a začal jsem se věnovat i hře na lesnici.

Ve vábení jelenů už máš za sebou i první soutěžní úspěchy.

Letos v dubnu jsem obsadil 4. místo z 30 závodníků na mezinárodní akademické soutěži v Kostelci nad Černými Lesy a v červnu na loveckém zámku Ohrada v jižních Čechách jsem poprvé soutěžil i na MČR, kde jsem skončil na 11. místě. V průběhu roku je však i více soutěží. Třeba teď 5. října proběhla za bohaté účasti studentů i z ostatních lesnických škol juniorská soutěž při Svatohubertských slavnostech na Kuksu. Vítěství mi zde uteklo o jediný bod.

Jak taková soutěž probíhá?

Pro soutěžení rozeznáváme osm základních hlasových projevů jelena: mladý hledající, středně starý, starý hledající, stojící u laní, sbíjení laní, vítězný ryk, výzva a odpočinkové mmlání. Před soutěží je vyhlášeno, kterou hlasovou kategorií budeme napodobovat. Rozhodčími pak jsou již zkušení matadoři, kteří dokáží díky své zkušenosti a vytříbenému sluchu posoudit kvalitu soutěžícího.

Vlastní zápolení probíhá tak, že čtyři rozhodčí jsou ukryti v takových budkách, aby neviděli soutěžícího. Po vyslechnutí předvedené ukázky bodově každého ohodnotí. Používají stupnici 1 až 6, přičemž šestka je nejlepší. No a body z jednotlivých kol se sčítají a zvítězí ten, kdo nasbírá největší součet bodů.

Na mistrovství republiky si může podat přihlášku každý, první tři pak postupují na ME. Prvního ME v roce 1999 se zúčastnilo 11 soutěžících, dnes již na tuto soutěž přijede 25 jelenářů z 11 zemí.

S kým trénuješ, jaké používáš vábničky?

Protože jsem členem Mysliveckého sdružení Pecka, pravidelně se scházím na Arnoštově s Ing. Josefem Kaprasem, který ve vábení jelenů má již tituly mistra ČR i Evropy. Nejen, že je mi velkým učitelem ve vábení, ale samozřejmě i velkým vzorem.

Na lesnici se učím hrát mimo školu i pod vedením rodiny Kaprasů, kterým bych tímto chtěl poděkovat za pomoc a trpělivost.

Používám tři vábničky. Nejráději mám teleskopický faulhaber, ale mistrovským nástrojem jelenářů je řevnice.

Máš nějaký vysněný cíl?

Kdybych jednou dosáhl na republikového mistra, byl bych moc rád. Láká mě i proslavit školu akademickým titulem.

Vyzkoušel sis už někdy soutěžní vábení na jelenech v přírodě?

Ještě ne, ale láká mě to opravdu hodně. Doufám, že se mně poštěstí vyzkoušet si své umění v nějaké oboře, kterou díky studiu na škole budeme moci navštěvovat.

V přírodě se totiž vábení starého jelena moc nepoužívá, protože mladí jelena reagují na takový hlas, že ztichnou. Na vábení mladého jelena většinou zareaguje i starý jelen a ozve se sám, myslivci říkají, že ho obeznají.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

PECKOVSKÝ MISTR OŠTĚPU

HOD OŠTĚPEM JE ATLETICKÁ DISCIPLÍNA, KTERÁ MÁ SVŮJ PŮVOD VE VOJENSKÉM VÝCVIKU STARÝCH ŘEKŮ. DRŽITELEM SVĚTOVÉHO REKORDU V HODU OŠTĚPEM JE ČESKÝ FENOMÉN TĚTO DISCIPLÍNY JAN ŽELEZNÝ S REKORDNÍ DÉLKOU HODU 98,48 METRŮ Z ROKU 1996. V ŽENSKÉ KATEGORII DRŽÍ PRVENSTVÍ SVĚTOVÉHO REKORDU (72,28) ČESKÁ OŠTĚPAŘKA BARBORA ŠPOTÁKOVÁ. MÁME I DALŠÍ VELKÉ POSTAVY OŠTĚPU. DANU ZÁTOPKOVOU, VÍTU VESELÉHO, KUBU VADLEJCHA, PETRA FRYDRYCHA. ČESKO JE PROTO, VEDLE FINSKA, POVAŽOVÁNO ZA OŠTĚPAŘSKOU VELMOC.

ZŮSTÁVÁM V ČESKU A V NAŠEM BĚLOHRADĚ, PROTO TATO REPORTÁŽ S PECKOVSKÝM KARLEM MACHKEM, KTERÝ PATŘÍ K REPUBLIKOVÉ ŠPIČCE VETERÁNSKÉHO OŠTĚPU. NA ÚVOD MUSÍM NAPSAT, ŽE KAREL, VELICE SKROMNÝ BOREC, NECHTĚL DO BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VELKOU PUBLICITU. „TŘI ČTYŘI ŘÁDKY, VÍC TAM NEPIŠ,“ TO BYLA JEHO SLOVA... PŘESTO.

BĚLOHRADSKÝ RODÁK

Tak trochu patřím k Bělohradu, narodil jsem se 28. června 1944 na Horní Nové Vsi pod školou. Sem jsem jezdil každoročně na prázdniny, kamarádil s hornoveským bratrance Ládou Khunem.

KAREL MACHEK TĚLOCVIKÁŘ

Táta, peckovský učitel tělocviku, kamarád Bohuše Mencla a rodák z Dolního Javoří, byl pro mě vzorem. Neměl jsem to vůbec lehký, musel jsem umět víc než ostatní. Bavily mě všechny sporty – fotbal, hokej, volejbal, lyže, pinec, později i tenis.

ZAČÁTKY

Začínal jsem házet krikeťákem na základce. Později už s oštěpem. Dostal jsem se do dorostu i mužů Nové Paky. To byl krajský přebor, přestoupil jsem i mezi atlety Dvora Králové. Narukoval jsem do Březnice, kde byl civilní divizní oddíl, za který jsem házel oštěp. Podařilo se mi tady vytvořit si osobní rekord – 57,10 m.

TRÉNINKY

Hlavně trénuji na peckovském fotbaláku, taky za hradem, na rovince u Krátkých. Neházím

naplno, dohazuji, snažím se zlepšit si techniku. Když bych házel naplno, moc dlouho bych neházel. Jeden loket mám sešroubovaný, druhý sdráťovaný... Náš veteránský oštěp váží 500 gramů, ten mužský 800.

LEGENDA JAN ŽELEZNÝ

S Janem Železným jsem se na závodech nesetkal, závodil jsem s jeho tátou, ten patřil mezi atlety Mladé Boleslavi. Kromě oštěpu jsem zkoušel i výšku. Valivým středem jsem skočil 168 a nůžkami 160 cm.

LYŽAŘI NA PECCE

U nás pod Harantovým hradem vládli sportu hlavně lyžaři – Jarda Vágner, Pepa Zahradník, Jarda a Ivo Krausovi, Lád'a Elbert. Oštěpu se věnoval i tělocvikář Karel Rádlů.

VETERÁNSKÉ ZÁVODY

S Českým atletickým svazem lítám hlavně na závody do Itálie, Španělska, Dánska, Německa. V kategorii nad 70 let jsem byl první u nás, ale teď mě odsunul na druhé místo sedmdesátiletý „mladík“ Sosna. Závodím za TJ Harant Pecka a moc musím poděkovat našemu městečku za podporu.

OŠTĚPAŘSKÉ PLÁNY

Mistrovství Evropy bude za rok v Portugalsku, v Braze, to by mi mohlo vyjít. Ale „světák“ v kanadském Torontu představuje velké náklady. O rok později je finské Tampere a Kasai v Japonsku. No, chtěl bych...

Oštěpařská bilance Karla Machka:

- Mistrovství ČR veteránů nad 70 let
- třikrát první, jednou druhý
- Mistrovství Evropy Ancona, Jesolo - Itálie
- šestý a devátý
- Mistrovství světa Malaga - Španělsko
- jedenáctý
- Evropské veteránské hry Turín - Itálie, červenec 2019
- 1. místo

Kryštof Harant z Polžic a Bezdržic, pán hradu Pecka, ten slavný šlechtic, spisovatel, válečník, diplomat, cestovatel a hudebník, který před necelými čtyřmi stovkami let přišel v Praze na Staromáku o hlavu, by měl určitě z Peckováka Karla Machka radost.

Karel totiž s oštěpem fakt umí.

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar

RAGBY u nás na zahradě

ZA POČÁTEK RAGBY JE POVAŽOVÁNA PŘÍHODA, KTERÁ SE ODEHRÁLA V ROCE 1823 V ANGLICKÉM MĚSTEČKU RUGBY. ŽÁK TAMNÍ ŠKOLY BĚHEM „FOTBALOVÉHO“ UTKÁNÍ CHYTL MÍČ DO RUKOU A BĚŽEL S NÍM DO SOUPEŘOVA POLE...

LETOŠNÍ PODZIM JSEM NA KANÁLE ČT SPORT SLEDOVAL SVĚTOVÝ ŠAMPIONÁT V RAGBY NA K PRASKNUTÍ NABÍTYCH ANGLICKÝCH A JEDNOM VELŠSKÉM STADIÓNU. ŠAMPIONÁT TRVAL SKORO DVA MĚSÍCE. I KDYŽ POŘÁDNĚ NEROZUMÍM VŠEM HERNÍM SITUACÍM, MUSÍM UZNAT, ŽE MĚ TENHLE MUŽNÝ SPORT ZAUJAL. NÁDHERNÉ, LEHCE NADNESENÉ, JE I STARÉ ANGLICKÉ RČENÍ: „FOTBAL JE HRA GENTLEMANŮ HRANÁ GAUNERY, ZATÍMCO RAGBY JE GAUNEŘINA, KTEROU PROVOZUJÍ GENTLEMANI.“ A LZE I PŘIDAT NÁSLEDUJÍCÍ: „FOTBALISTA CELÝ ZÁPAS PŘEDSTÍRÁ, ŽE JE ZRANĚN. RAGBISTA NAOPAK, ŽE ZRANĚN NENÍ.“

Nebýt našeho pětiletého vnuka, asi bych už nikdy nevyzkoušel cokoliv z ragby.

„Dědo, postav mi, háčko, prosím... takový, co maj v televizi!“

Klučínovi nejde odmítnout. Zvlášť, když si z Prahy přivezl pravou ragbyovou šišku od firmy Kipsta a v obýváku předváděl bojový tanec haku, kterým začínají zápas All Blacks – mistři světa z Nového Zélandu. Vyhrabal jsem dvě dlouhá bidla, třetí o něco kratší, zatloukl jsem je na zahradě do posekaného pažitů a nejednou bylo ragbyové háčko. Potom jsem Markovi ukazoval, jak se správně přihrává spoluhráčům.

„Vždycky přihrávej zpátky! Ne dopředu, to je předhoz a ten neplatí!“ vysvětlují základní pravidlo, co zná i naprostý ragbyový laik... Skládání protihráče jsme raději nezkoušeli. Kvůli mým titanovým kloubům a babičce Hance s jejím: „Vopovažte se válet po zemi, kdo to má pak po vás prát!“

„Hele, dědo, zkusím kopat na háčko, jó,“ povídá Marek a už si staví babiččin plastový květináč na dřevotřískovou desku, kterou jsem měl připravenou do sběrného dvora. Po vzoru kopáčů si staví mírně podhuštěnou šišku do květináče. Docela se mu kopy dařily, šiška prolétávala háčkem. Jenom nebyl nikdo, kdo by, jako na šampionátu v Anglii, zdvihal vedle háčka bílý praporek a signalizoval tak Markovi zisk dvou bodů...

„Marku, počkej chvíli. Vemu foťák a uděláme pár fotek,“ říkám a jdu do baráku pro zrcadlovku Nikon.

Když Marek držel šišku a nekopal, připadaly mi záběry statické. „Máro, kopej na háčko. Na háčko! Ne na mě, ne na mě!“ nabádám a klečím s připraveným foťákem tři čtyři metry šikmo od háčka.

Marek si opět posadí šišku do květináče, dá si dlouhý rozběh, ještě předtím si sepne ruce a podívá se na háčko, jako to dělají super kopáči. Žižkovské bodlo a šiška krásně letí. Přímou na moji zrcadlovku. Na poslední chvíli jsem foťákem cuknul a tím se vyhnul přímému zásahu. Mám však nádhernou fotku. Fotku jak šiška Kipsta letí do mého objektivu. Mohla to být moje poslední ragbyová, a nejen ragbyová, fotografie. Naštěstí zrcadlovka Nikon fotí dál...

Víte, milí čtenáři, kde bude za čtyři roky ragbyové mistrovství světa?

V Japonsku.

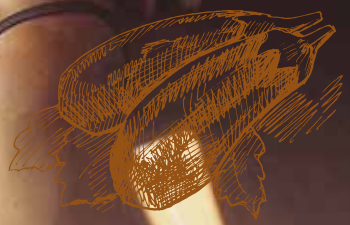
Proto se mi Nikon nerozbil. I on pochází z Japonska a dobře ví, že za čtyři roky bude zase fotit RAGBY U NÁS NA ZAHRADĚ.

Tuhle povídku jsem pře těmi čtyřmi léty uvedl ve své povídkové knížce U nás bylo, tak jak bylo. Od poloviny září až do 2. listopadu se v Japonsku koná Mistrovství světa v ragby, které je považováno za největší sportovní událost letošního roku.

S devítiletým vnukem Markem ragbyově na zahradě neblbneme. Marek zkouší štěstí coby gólman mladších žáků Spartaku Hrdlořezy. Já, i když pořád dobře nerozumím všem herním situacím, se rád dívám na televizní ragbyová utkání z japonského šampionátu a držím palce All Blacks. A zrcadlovka Nikon? Fotí dobře. Fotí všechno. Jen na ragby objektivem mířit nebude!

Eduard Čeliš, foto: archiv

Rozhovor s Kuchařkou ze Svatojánu

Eva Francová je nejen kuchařka, ale také výtvarnice, fotografka a spisovatelka, známá hlavně díky svému úspěšnému blogu o vaření a venkovském životu, který se stal základem pro sérii sedmi oblíbených kuchařek. Minulý měsíc vyšla v nakladatelství Motto její desátá kniha. Blog má dnes na facebookových stránkách přes sto tisíc sledujících. Kromě vaření se zajímá také o přírodu a její ochranu a hospodaření s pů-

dou. Eva Francová bydlí s manželem ve Svatojanském Újezdu v domě s velkou zahradou, o kterou se stará tak, aby poskytovala nejen úrodu, ale také zázemí různým druhům živočichů. V nedávné době začala ve spolupráci s odborníky pracovat na projektu revitalizace vlastních pozemků kolem Svatojanského Újezdu, kde chce půdu osázet do luk i remízků a poskytnout tak útočiště různým druhům fauny i flóry.

Pozemky jste kdysi koupili společně s domem ve Svatojanském Újezdu, co Vás vedlo k tomu, že chcete vypovědět pachtovní smlouvu a začít se o ně starat sami?

Pozemky o celkové rozloze 1,6 ha – tedy vlastně velmi malé – jsou v našem vlastnictví od roku 1997 a dosud na nich hospodaří ZEAS Mlázovice. Vzhledem k dlouhotrvajícímu suchu a jeho vlivům na půdu, vegetaci i volně žijící živočichy, jsme se rozhodli být nápomocní zmírnění těch nejhorších dopadů alespoň tak, jak nám to okolnosti dovolují. Řídíme se heslem, že pokud můžeme pomoci, je naší povinností to udělat.

Čím máte v plánu pozemky osázovat a k čemu to bude dobré?

Pozemky, které si v roce 2022, kdy nám skončí pachtovní smlouva, vezmeme zpět, jsou celkem tři. Dvě louky a jedno pole. Vzhledem k tomu, že půda na všech je ztuhlá těžkou zemědělskou technikou a prakticky bez půdního života, je třeba začít s odolnými původními dřevinami, které připraví půdu a podmínky pro ty „lepší“ osadníky. Začneme s trnkami, černým bezem, šípky, později doplníme břízy, olše, jeřáby, lískové keře a naposledy vysázíme habry, duby a jedlí „les“ se spoustou původních keřů a stromů s jedlými plody, které budou chutnat ptákům a užitečnému hmyzu. Části pozemků

necháme zarůst lučnými květinami pro motýly, včely a další hmyz, protože kvetoucích luk je v krajině velkých nedostatek.

Pomáhá Vám s tím vším někdo?

Ano, s plány a návrhy nám pomáhá paní inženýrka Kateřina Langer Zimová z ČZU, krajinářská ekologička specializující se na revitalizační projekty zemědělské krajiny. Zatím společně vymýšlíme a plánujeme, jakým způsobem nejlépe zajistit, aby se na těchto pozemcích dobře žilo všemu živému.

Jak můžeme pomoci své zahradě?

Především je třeba upustit od starých zažitých modelů, že jen dokonale uklizená zahrada s kratoučkým trávníkem je krásná. Mnoho lidí si představuje ideální zahradu jako domácí podobu rozptylové loučky – tedy podél plotu túje, několik ovocných zákrsků, skalku a bazén. To vše završené sterilním, na krátko ožuzláváním trávníkem. Pokud chcete přece jen alespoň část trávníku udržovat nízké, je lepší volba mozaikové sekání, hmyz nepříjde o potravu a úkryt a půda nebude tak rychle vysychat. V zahradě, i v té nejmenší, je možné vytvořit několik míst, které zabydlí různí živočichové – v rohu u plotu hromada prořezaných větví, kde se ukryje na zimu ježek, starý strom, který se stane útočištěm ptáků a užitečného hmyzu, dokonce i když uschne. Husté keře s bobulemi pro hnízdění ptáků, jezírko nebo alespoň napajedlo pro ptá-

ky a zvířata s možností bezpečného vylezení pro případ pádu do vody. Velmi hezky vypadá i hmyzí hotel. Dokonce i v naší zahradě, kde je přirozených úkrytů pro hmyz dostatek, byl hmyzí hotel téměř okamžitě osídlen pestřenkami, včelami samotárkami, vosíky, škvory a sluněčky. Zvláště pro děti je pozorování těchto obydlených komůrek nesmírně zajímavé a poučné. Nestříhejte na podzim odkvetlé keře a trvalky, nechme to na jaro. Uschlá květenství a stvolky jsou dobrým úkrytem pro hmyz. Listí ze stromů není třeba hrabat a pálit, v přírodě to také nikdo nedělá, na jaře zbytky zetlelého listí rozseká sekačka a nic z něj nezbude. Pokud už nám v trávníku vadí, kompost ho uvítá. Spadané ovoce můžeme nechat na hromadě někde, kde nepřekáží, a kde než zeteleje, poslouží za potravu hmyzu i ptákům. Krmítka pro ptáky jsou dnes už snad pro každého samozřejmostí, ale nezapomínejme na vodu – a to po celý rok!

Lze na naší zahradě zvýšit biodiverzitu?

Snažme se o různá stanoviště – od vyhrátých skalek s kvetoucími trvalkami pro ještěrky a motýly, přes husté keře s bobulemi pro ptáky, až po vlhká místa ponechaná sama sobě, a také o vodu v zahradě, která poslouží všem. A samozřejmě, to nejdůležitější, zapovězeny jsou veškeré chemické prostředky na hubení takzvaného plevelu.

Proč vysazovat původní druhy rostlin?

Jednoduše proto, že těmto stromům, keřům, trvalkám i letničkám se v našich podmínkách daří nejlépe, mají vytvořený společně sdílený ekosystém, kde se navzájem neutlačují, ale naopak spolupracují. Když zakládáme zahradu, měli bychom se nejdříve porozhlédnout kolem sebe, čemu se zde daří, co prosperuje, a z těchto rostlin vytvořit kostru zahrady. Tak bude naše zahrada zdravá a životaschopná a přežije i nepříznivá období.

Na čem momentálně pracujete a co chystáte?

Minulý rok jsem začala s projektem veřejných rozhovorů s názvem Ex Animo, kam si zvu známé i neznámé osobnosti, které mají co říci o ekologii, ochraně přírody, klimatických změnách a vlivu člověka na živou přírodu. Rozhovory se natáčejí na kameru a následně zveřejňují na YouTube kanálu. Současně pracuji na další knize, která nese pracovní název Krizová kuchařka ze Svatojánu a ráda bych v ní poradila, jak vést domácnost v době krize, ať už energetické, politické nebo klimatické. Krize nás bezpochyby čeká, jen nevíme kdy. V posledních letech vychází knihy tohoto typu především pro muze – jak zajistit jídlo, vodu, energii, teplo a bezpečí. V mé knize bude kromě jednoduchých receptů na jídla z lokálních surovin také množství návodů na bylinnou léčbu a různé základní kosmetické a čistící prostředky, které snadno vyrobíme doma.

Chcete něco vzkázat čtenářům?

Dnes už snad nikdo nepochybuje o tom, že svět, jak jsme ho znali a s důvěrou na něj spoléhali jako na něco stálého, se mění. Zda budou tyto změny fatální nebo poslouží k tomu, abychom se jako lidstvo „polepšili“ a přestali zemi pouze využívat pro svou potřebu, bude záležet na tom, do jaké míry jsme ochotni změnit sami sebe. A já jsem v tomto směru stále mírným optimistou. Přeji všem čtenářům radost v srdci, odvalu ke změně a dobré lidi okolo sebe.

Eva Fišerová,

foto: autorka, archiv Evy Francové

ŠPANĚLSKO, MŮJ DRUHÝ DOMOV

*V předminulém čísle BL jsme se seznámili se španělskou dívkou, která část dětství prožila v Čechách. Dnes navštívíme mladou ženu **Evu Růžičkovou**, která se před 9 lety vydala do Španělska, které se stalo jejím druhým domovem.*

Evo, z jakého podnětu jste poprvé vycestovala do Španělska?

Byla to poměrně přímá cesta. Vystudovala jsem oděvní návrhářství v Liberci, po absolvování jsem nastoupila na DAMU k magisterskému studiu scénografie, konkrétně kostýmnímu výtvarnictví. Ke konci studia jsem dostala nabídku na studijní stáž v Madridu v La RESAD (Real escuela de arte dramático). Během prvního roku studia na této univerzitě jsem získala nabídku

na pracovní stáž v Českém centru v Madridu na 3 měsíce, později mi nabídli smlouvu takže jsem tam byla celkem 2,5 roku. Práce spočívala v organizování kulturních akcí. Přitom jsem dokončila diplomovou práci na DAMU a poté jsem získala stáž v madridské opeře, kde jsem pracovala v kostýmech a rekvizitách pod scénografickým vedením Any Viebrock. Během té doby jsem se zdokonalila ve znalosti jazyka, takže práce pro mne byla zajímavá a nečinilo mně problémy se domluvit. Dosud se věnuji kostýmní práci a scénografii jak pro divadlo, tak pro audiovizuální tvorbu (filmy, videoklipy, reklama).

Co vás zaujalo na této zemi?

Byl to styl života, slunečné počasí, pohoda v kontaktu s lidmi a také odlišnost kultury, pro mne zajímavá. Během času jsem se seznámila se svým současným partnerem Javierem. Jeho rodina mě přijala velmi dobře, pro ně jsou rodinné vztahy podstatnou částí života. Javier byl stejně vřele přijat i mou rodinou při návštěvě Česka, dá se říci, že oboustranně žádné problémy ve vztazích nejsou. Samozřejmě, že by bylo příjemné se navzájem setkávat častěji, ale Javier je pracovně vázaný na svou firmu (pracuje v automobilovém sektoru), proto Česko navštěvují častěji já, nyní už s naším devítiměsíčním synkem Saulem. Pravidelně střídáme pobyty na Vánoce, jednou jsme ve Španělsku, jednou v Čechách. Vitáme i návštěvu svých rodičů i bratra Tadeáše u nás v Madridu, navštívili nás již několikrát.

Když už je zmínka o vaší rodině, nemohu pominout otázku pro mne i čtenáře jistě zajímavou. Vaše maminka Jitka Kolbe Růžičková má v dohledné době otevřít výstavu svých výtvarných děl právě ve Španělsku. Co o tom víte?

Ano, to se zakládá na pravdě. České centrum v Madridu organizuje samostatnou výstavu prací mé maminky, která proběhne ve městě La Granja pravděpodobně v listopadu. Těším se, že se sejdeme a věřím, že výstava bude úspěšná.

Čím se liší zvyklosti a tradice obou zemí?

Rozdíl je opravdu podstatný. Především Španělsko je ryze katolická země, která dodržuje zvyklosti spojené s katolictvím opravdu ortodoxně. Většina lidí je křtěných, i když jsou nevěřící, je to spíše tradice. Dříve dokonce byla povinnost používat pouze biblická jména, takže poměrně často narazíte na jména jako Israel, José, Raquel, Esther, atd. Jinak je to s opravdovou vírou. Ta se během let poněkud z lidí vytratila. Královská monarchie zde vládne již několik století a je respektována.

Co se týče svátků, tak Vánoce nejsou natolik rodinná záležitost jako u nás, je to velká párty. Sejde se velká rodina, rozumí se i příbuzní, a pořádají se velké hody. Dárky dostávají jen děti na Tři krále. Ryby se nepodávají, peče se selátko. Pro mne byla upravená ryba, ale kapr to nebyl. Kapr se ve Španělsku vůbec nejí, podávají se zde jen mořské ryby.

Naopak silvestr je hodně rodinná oslava, s přáteli se lidé setkávají až po rodinné večeři a příchodu ve 12 hod., kdy začíná nový rok. Velikonoce se slaví celý týden, ale na Velikonoční pondělí se již pracuje.

Svatby ve Španělsku jsou velkolepé, lidé si na ně berou někdy i půjčku. Naopak pohřby jsou velice truchlivá záležitost trvající i s neobřadným v rakvi několik dní. Rodina má pocit, že se mu dostalo patřičného rozloučení.

Jaká je španělská kuchyně?

Španěle se stravují velice dobře, připravují výborná jídla z mnoha druhů masa, ryb, mořských plodů, podávají hodně zeleniny. S kořením to nepřehánějí, dávají důraz na chuť masa samotného. Jídlo je výborné, je to středomořská kuchyně, to znamená od všeho trochu.

A teď něco o vás, Evo. Kde a jak žijete s rodinou?

Bydlíme v bytě na okraji Madridu, kolem nás jsou parky, pole, spousta zeleně a spousta bazénů, které jsou přístupné lidem bydlícím v určitém komplexu. Ti na údržbu bazénu přispívají, je udržován a my jej máme kdykoliv k dispozici. Využíván je především ve zdejším horkém létě, kdy teploty po tři měsíce dosahují tropických hodnot. V současné době jsem na volné noze, jako kostýmní návrhářka spolupracuji na reklamách, videoklipech a pod. Tady mateřská dovolená trvá jen 4 měsíce, což se vztahuje i na mne, která jsem pracovně vázaná na Španělsko. V září začnu pracovat ve svém oboru, ale ve volnějším režimu, aby péče o syna nebyla jen na partnerově mamince Maribel, která pomoc přislíbila. Věřím, že to společně zvládneme. Jsem zde spokojená, ale svatbu s Javierem plánujeme v Čechách, pravděpodobně v Praze, termín ještě nemáme.

I když jste trvale žila s rodiči a bratrem v Praze, byl Bělohrad vaším prázdninovým domovem. Co se vám vybaví, když si vzpomenete na Bělohrad?

Vybaví se mi především krajina kolem Bělohradu, ta je jedinečná. Také přátelé, se kterými se snažím udržovat stále kontakt. Proto se sem ráda vracím a doufám, že tomu tak bude i nadále.

Evo, děkuji vám za rozhovor. Přeji vám i vaší rodině zdraví, štěstí, aby vám nestálo nic v cestě ke spokojenému životu.

Hana Friedrichová, foto: archiv Evy Růžičkové

BOHUŠ MENCL

- VZPOMÍNKY

Podle knihy Edy Čeliše se i já považuji za Bělohradáka. Třicet let života v tomto nádherném podhorském městečku i na mně zanechalo své stopy. A tak, když jsem se setkal s člověkem, který Bělohrad zná a zná i jeho obyvatele, v tu ránu je ze mě „hrdý Bělohradák“.

Čirou náhodou jsem se v Jaroměři, kde teď žiji, seznámil s panem Svatoplukem Němečkem, dnes 85letým skautem.

On s úctou a láskou vzpomíná na svého učitele pana Bohuše Mencla, dlouholetého Bělohradáka, mimochodem kdysi duši bělohradského sportovního života. A zde jsou jeho vzpomínky:

„Ve školním roce 1944 - 45 jsem začal po zkoušce z obecní školy v Roškopově chodit do Měšťanské školy ve Staré Pace.

Vzpomínám, že v zimě jsme měli velké uhelné prázdniny. Později jsme přišli i o školu, kam se nastěhovali odsunutí němečtí obyvatelé. Začali jsme chodit střídavě na dopolední a odpolední vyučování a třídy jsme měli na různých místech ve Staré Pace. Později jsme si chodili jen pro úkoly a jedenkrát za týden vše vypracované předávali svým učitelům.

V květnu 1945, když skončila 2. světová válka, jsem viděl svého učitele p. Mencla jako důstojníka, velitele revoluční gardy, která byla ubytována už v budově naší školy. Jednoho dne v odpoledních hodinách pochodovala četa městem a v čele kráčel podsaditý sportovec v uniformě. Občané gardisty potleskem zdravili a pan učitel všem salutoval.

Potom, už v míru, pan Bohuš Mencl učil na naší škole přírodopis a tělocvik. Byl to učitel přísný, ale spravedlivý. Vedl nás i mimo školu k jiným aktivitám. Byl členem Sokola a Junáka. O prázdninách v roce 1946 jsme jako skauti tábořili v Rokytnici nad Jizerou. Zde jsme byli přítomni odsunu německého obyvatelstva. Pan učitel se svými přáteli zajistil dva domky, které se staly v pozdější době majetkem Sokola a Junáka. Po nuceném ukončení Junáka převzal jeden domek lyžařský oddíl Stará Paka. Na všesokolském sletu v r. 1948 nás vedl pan učitel při cvičení dorostenců.

Občané Staré Paky práci pana Mencla velice ocenili tím, že jej zvolili předsedou MěNV. V následujících letech však byl pro svoje názory a členství v Sokole a Junáku přeložen na Základní školu do Lázní Bělohradu.

V roce 1983 jsem se jel podívat na oslavy 50 let školy ve Staré Pace a zde jsem se s ním opět setkal. Po skončení oslav mě pan uči-

Tradičně uváděl a organizoval Šibřínky v L. B.

tel pozval k malé procházce na hřbitov, kde odpočívá jeho rodina. Během rozhovoru vzpomínal na svého otce, se kterým se několikrát setkal v r. 1945, a vzpomínal také na skautování ve Staré Pace a na tábory v Rokytnici. Velice živě se zajímal, co dělám a jestli jsem se zapojil do skautské činnosti v r. 1968 až 70 tak, jako on. Také mi sdělil, že mi pošle dekret mého otce z výstavy 1947 - 48. Tuto informaci jsem přijal s velkou radostí, protože jsem si myslel, že se tento jeho dekret br. Svojsíka z roku 1925 nenávratně ztratil.

Jaroměřské středisko mě navrhlo do Svojsíkova oddílu a v r. 1997 jsem byl přijat. K mému velkému potěšení, ale i překvapení jsem se na první schůzce tohoto oddílu v Hradci Králové opět sešel s Bohušem Menclm. Bohužel to bylo moje poslední setkání s tímto vzácným člověkem, skautem duší i srdcem.“

Tak toto jsou vzpomínky pana Svatopluka Němečka z Jaroměře.

I já mám pana Bohuše Mencla, bývalého učitele ZŠ L.B., stále ve svých vzpomínkách. Zvláště jeho typickou větu, když mně něco vysvětloval: „Rozumíš tomu, chápeš to?“

Ano, teď už to chápu.

Jaroslav Lorenc senior, foto: archiv

Na demonstraci po 17. listopadu 1989

Bohuš Mencl mezi členy lyžařského oddílu Stará Paka

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU

Zahradníci

První zmínky o pěstování rostlin v zahradách jsou zachyceny již ve starověku. Dokonce už římské zahradnictví znalo pojmy jako hnojení, vytápění, chlazení, rychlení. Zahradníka pak nazýváme podle odvětví, kterému se věnuje. Rozlišujeme tedy květináře, ovocnáře, zelináře, sadovníky... Zahradník – živnostník, obzvláště na venkově a v menších městech, se většinou zabývá rostlinami z více těchto odvětví a na pěstování některých druhů se jen zaměřuje více či méně. No a i v době široké nabídky zahradního sortimentu v hobby marketech a obchodních řetězcích k nim chodíme rádi pro jejich výpěstky.

Na zahradníky provozující toto řemeslo v minulém století u nás v Bělohradě zavzpomínala paní **Maryška Klůzová**.

„Asi největší zahradnictví měl za trati pan Pekárek, který firmu prodal Němcovým. A on, protože uměl více řeči, odešel úředničit někam do Prahy. Němcovi zde pak pěstovali vyhlášené jiriny, kterých měli velkou škálu. Podle druhů jim dávali různá jména. Tenkrát se pojmenování nějaké jiriny znelíbilo úředníkům a dokonce z toho bylo i vyšetřování. Pan Němec tehdy odešel do Pardubic, kde opět se svými jirinami slavil úspěch, a to nejen u pardubických občanů. Zahradnictví po něm provozoval Komunál.

Nejstarším zahradníkem byl pan Šfovíček, ten zahradničil tam, jak jsou dnes Kandrtovi. Bydlel v domku na Malém náměstí (později Hnízdovi) a u něho se vyučil pan Bek. Ten si postavil u zahradnictví dům a provozoval živnost se svou manželkou. Paní Beková byla moc šikovná ve vázání květin.

Vedle Náradí měli zahradnictví Ducháčkoví a blíže k trati Hrdličkoví. Vedle Lázeňské ulice (pod Kupkovými) měli zahradnictví Vitochovi. K nim jsem vždycky chodila pro okurky. A když jsem přišla po ránu, říkali mi: „Přijď odpoledne, oni ještě poporostou.“

Vyhlášeným zahradníkem byl pan Ježek, který měl zahradnictví na „třeťance“ v prostředním díle (podrobněji v BL 3/2012).

Jeho sestra jezdila každou sobotu na náměstí s vozíčkem a prodávala zeleninu a květiny. Máma od ní vždy kupovala zeleninu. Jednou cibuli asi špatně uskladnila a doma jí shnila. Já pak hodně dlouho nenáviděla cibuli, protože

jsem cítila tu shnilou chuť. Pan Ježek byl později i městským zahradníkem. Pamatuji, že tenkrát moc hezky naaranžoval výzdobu pro výstavu pana Hlaváčka v hasičárně.“

Na tatínka zavzpomínali sourozenci **Mirka Hamtilová a Břet'a Ježek**:

„Táta se vyučil zahradníkem v bělohradském zámku (zahrada tenkrát byla v místě dnešního sídliště). Po vyučení odešel do Prahy, kde pracoval ve Fürstenberské zahradě. Tam dostal doporučení a jako zahradník působil čtyři roky dokonce v zámecké zahradě ve Francii. Po návratu do Čech byl nějakou dobu zahradníkem u Colloredo-Mansfelda v Opočně. Ten mu nabízel, že tam může zůstat, ale on se chtěl osamostatnit a navíc ho stále provázela myšlenka návratu do Francie. Přišel však rok 1938 a plánum byl konec. Začal tedy zahradničit doma. Pěstoval vše, co se tady dalo prodat, sadbu, zeleninu, květiny. To už ale zahradničil pod družstvem.

Pro zalévání měl nad skleníkem velikou nádrž na vodu, odkud tekla samospádem do nádrží po zahradě. Skleníky vytápěl koksem. Později si už pořídil čerpadlo s rozvodem vody a jeho první mechanizací byla Terra.

Po odchodu do důchodu udržoval u obce městskou zeleň.“

Dnes o veřejnou zeleň pečují pracovníci technických služeb. Vedoucí této čtyř **Ladislav Mečír** krátce shrnul, co tato činnost obnáší: „Péče o veřejnou zeleň se v posledních letech

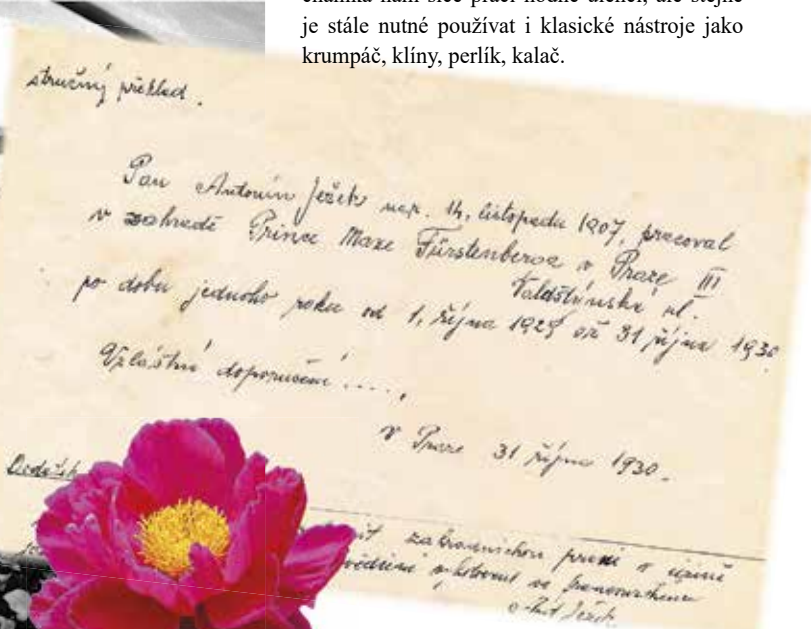

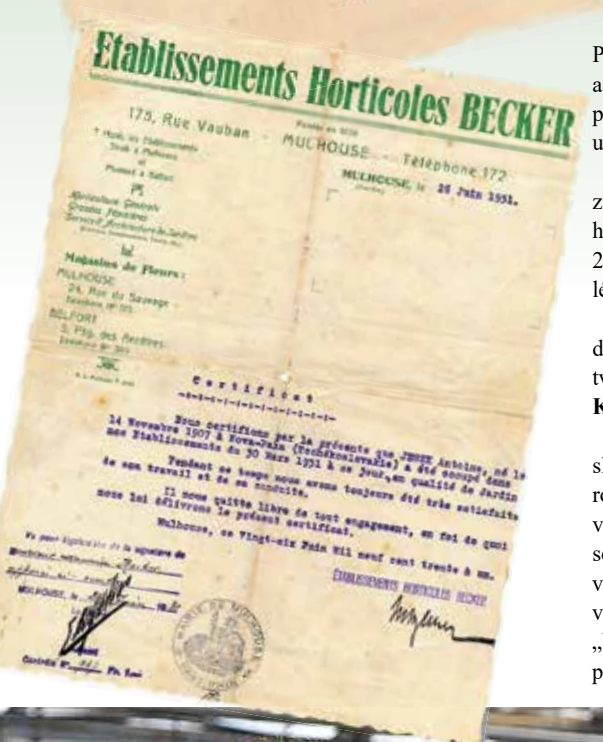
hodně změnila. Rozhodně dříve vžitě označení „městský zahradník“ dnes není moc vystihující. Jedná se z devadesáti procent jen o údržbu zeleně. Vždyť z většiny se jedná o sekání trávy. V minulosti velkou část těchto ploch si občané vyžívali sami pro domácí zvířectvo, dnes udržuje město každý příkop, každou mez. Od podzimu do jara převážně vyřezáváme roští, provádíme ořez větví a kácíme stromy. Výsadbu květin již několik let pro město zajišťují žáci Střední zahradnické školy z Kopidlna. My pak vysazujeme některé stromy a máme na starost pleť se zálivkou. Stálých zaměstnanců nás udržuje zeleň pět, v létě nám pak s vyžíváním břehů pomáhají brigádní studenti.

Nedovedu si však tu údržbu představit bez dnešní techniky. Křovinořez, motorová pila, štípačka na dřevo nebo velký stroj Belos. Tato mechanika nám sice práci hodně ulehčí, ale stejně je stále nutné používat i klasické nástroje jako krumpáč, klíny, perlík, kalač.

Antonín Ježek

konvalinky a na MDŽ to byly narcisky. I když zahradičičina není lehká práce, hodně sil se vynaložilo na topení. Vytopit všechny ty skleníky koksem byla velká dřina.“

Pani Kateřina dodává: „Dneska se snažíme ulehčit si práci například závlahovým systémem. Ve sklenících pod stoly jsou velikánské sběrné nádrže na vodu, do kterých přimícháváme hnojivo. Voda se pak vrací s hnojivem zpět k rostlinám. Tím šetříme i spotřebu vody. Hadicí se v současnosti zalévá opravdu minimálně. Pro zajištění optimálního pěstebního prostředí je též nezbytné řízení větrání. K tomu všemu je však potřeba elektrická energie. Její výpadek pak musí nahradit elektrocentrála.“

Na jaké rostliny se zaměřujete?

Převážně pěstujeme jarní sortiment. Petrkliče, macešky, sedmikrásky a rychlené cibuloviny. Potom přichází na řadu jarní výsadba balkonovek a záhonových rostlin jako muškátů, surfinií, begónií, ledovek a afrikánů. Oproti dřívějšímu, kdy se vše dělalo od výsevu a držely se matečnice, dnes už nakupujeme sadbu od firem specializujících se na tento obor. Jedná se o licenční rostliny, které jsou již ošetřeny. Většinou jsou dovezeny z Izraele nebo Holandska. Samozřejmě, že máme i výsevy, jde ale hlavně o zeleninu.

Může něco dnešního zahradníka zaskočit?

Jednoznačně počasí. To platí stále. Když jsou velké teplotní rozdíly během dne, jako byly letos, je to taková loterie.

Platí stále, že Dušičky jsou zahradníkovy žně?

Jedná se o hodně práce v krátkém časovém intervalu, ve kterém je nutné vše stihnout. A ještě je tu zase to počasí. Zaměřujeme se na chryzantémy, a to když začne mrznout, je zle.

Co vás zahradníky nejvíc na této profesi naplňuje?

To je jasné. Doba na jaře, když je venku ještě sníh a ve skleniku už vše začíná kvést, vás nakopne a doslova naplní energií.

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv

O budoucnost tohoto řemesla obavu nemám. Pokud budeme chtít mít ve městech parky, aleje a travnaté plochy, stále o to bude muset někdo pečovat. A zde člověku stroje práci vždy jen usnadní, ale nikdy jej nenahradí.“

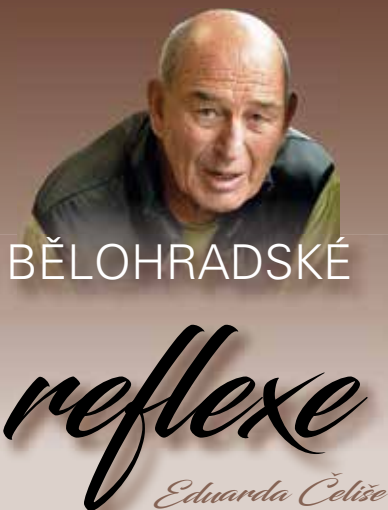
Zahradnictví v Bělohradě provozují vedle zámeckého parku Kandrtovi (bývalé Bekovo zahradnictví) a Lejdarovi (podrobněji v BL – léto 2011) za kolejemi u silnice na Jičín v místě bývalého zahradnictví Němcových.

O krátký pohled na zahradničinu v dnešní době jsem požádal maminku majitele zahradnictví paní Hanu Lejdarovou a také jeho manželku Kateřinu Lejdarovou:

„Naše rodina začínala zahradničit ve Vratislavi u Liberce. Později založil zahradnictví v Jaroměři můj tatínek Jaroslav Šnábl. Syn Ludvík vyrůstal odmalicka mezi skleníky, a tak i když se vyučil mechanikem, po maturitě si rozšířil vzdělání o zahradnickou nástavbu,“ zahajuje vyprávění paní Hana Lejdarová. A pokračuje: „V Jaroměři, to bylo ještě pod Komunálem, jsme pěstovali převážně gerbery, růže, asparágus,

Kateřina a Hana Lejdarovy

BĚLOHRADSKÉ

reflexe

Eduarda Čeliše

NOVÉ NÁDRAŽÍ

Líbí se mi rekonstruované bělohradské nádraží. Čekárna, toalety, zelenožluté lavičky i nová fasáda. Chybí snad jen digihodiny v čekárně. A co takhle na severní straně, na té ve směru „na Paku“, vytvořit nevelký parčík? To by se nám za slunečného počasí krásně čekalo na vlak!

HURÁ, MÁME ZASE CUKRÁRNU!

Měli jsme v našem městě jeden nehezský primát: lázeňské město bez cukrárny. Už ale nemá. V Lázeňské ulici se otevřela cukrárna Lada v prvorepublikovém stylu. Milí čtenáři, cukrárna Lada určitě stojí za vaši návštěvu. Fakt.

STALO SE V RANNÍ BRTVI

Na Islandě prý lidé nezamykají své domy. U nás v Brtvi, v neskutečném to čase, kolem čtvrté ranní, někdo odcizil dva dovolenkové kufry, které majitelka na dvě tři minuty nechala před domem. Inu, jiný kraj, jiný mrav.

TADY TO NEJDE

Autobus na pražský Černý most, Čerňák, zajíždí do Sobotky. Při výjezdu na hlavní silnici lze spatřit dopravní značky, které zakazují nákladním vozidlům, mimo zásobování, vjezd do klidné vilové čtvrti. V Bělohradě podobné omezení vjezdu do podobných čtvrtí budete hledat marně...

NETŘEBA KLEPAT ČI ZVONIT

Vážené klienty, fyzioterapeutky vycházejí častěji než sluníčko, proto není třeba klepat nebo zvonit. Čtu na dveřích rehabilitace v suterénu bývalé novopacké polikliniky. Skutečně, sluníčko - fyzioterapeutka za chvíli otevírá dveře. Přítom venku lehce, houbařsky přišlo.

EVROPSKÉ POHÁRY

Trochu veselosti do mé Reflexe. Znáte čtyři česká fotbalová mužstva, která mají slušnou evropskou úroveň? Tady jsou: Viktorka Plzeň, AC Sparta Praha a dva celky sešivané Slávie!

Poděkování

Město Lázne Bělohrad děkuje panu Jaroslavu Imlaurovi za výrobu nové postavy Krista na kříž v Horní Nové Vsi

NAŠI BAREVNÍ VOLEJBALISTÉ NA CELOSTÁTNÍM FESTIVALU

Celostátní festival barevného minivolejbalu je vrcholem volejbalové sezóny. Již jen postup na tento turnaj v Liberci, který se letos konal 15. až 16. června a jehož pořadatelem byl Český volejbalový svaz, byl pro děti z bělohradského volejbalového oddílu velkým úspěchem a radostí. Po absolvování 3 důležitých krajských turnajů v sezóně 2018 - 2019 mělo šanci do Liberce postoupit z Královéhradeckého kraje v jedné barvě pouze 5 družstev.

Konkurenční teamy jsme mezi dětmi raději nejmenovali, i tak byla nervozita dosti vysoká. Bělohrad byl opravdu mezi základnami jako byla Plzeň, Ústí nad Labem, Kladno, Dukla, Slávia HK, nebo Jičín malým hráčem. Konkurovalo si téměř 700 dětí a podporu jim dělalo 300 dospělých, včetně nás trenérů (Špicaroví a Trávníkovi). Sport park Liberec byl zázemím, kde jsme v úmorném vedru trávili dva sportovní dny. Všech našich sedm volejbalistů v červených a oranžových barvách (Jus-týnka Lonarová, Anička Voláková, Luky Balihar, Vojta Bičičště, Zdenka Bičičště, Filip Špicar a Mát'a Trávník) to ale zvládlo s přehledem. Dokonce i večerního programu se všichni svorně chtěli zúčastnit i přes velkou únavu. Děti tedy možná poprvé viděly i reprezentantky ČR při hře, ve které s přehledem porazily Švédsko.

A výsledky? Krásná místa v první polovině startovního pole.

- Oranžový mini (celkem 35 teamů):
Justýna Lonarová a Anna Marie Voláková – 13. místo
- Červený mini (celkem 51 teamů):
Vojtěch Bičičště a Matyáš Trávník – 20. místo
- Lukáš Balihar, Zdeněk Bičičště a Filip Špicar – 25. místo**

Čeho si ale nejvíce ceníme my? Především toho, že děti za všech okolností drží při sobě, podporují se, neúnavně si fandí a hrají fěr i za cenu porážky.

Šárka Špicarová, foto: Vladimír Špicar

KAMENICTVÍ
Veverka
Miletín 250
telefon: 493 693 469, mobil: 603 484 779

BEST OF BAŽANTNICE

Dřívější Lázeňský park Bažantnice, dnes Přírodní památka Bažantnice, se rozkládá na necelých 60 hektarech. V jihozápadní části Bažantnice je šest antukových tenisových kurtů a nádherná krytá hala. Začátkem měsíce září se tady uskutečnily pod názvem Best of Bažantnice závěrečná tenisová klání místního oddílu tohoto bílého sportu. Kterým tenisům patřilo ve svých kategoriích prvenství? Jakubu Matoušovi a Kláře Lamiové, Lukáši Matoušovi, Fandovi Novotnému, Samueli Kindlovi a Aničce Jindrové a Jaroslavu Kostelníčkovi v mixu. Na fotografii je šestnáctiletý Jakub Matouš a Klára Lamiová, která první zářijovou neděli zvítězila i v době obsazeném turnaji žen kategorie B.

Eduard Čeliš, foto: Petr Laušman

SPOJTE PŘÍJEMNÉ S UŽITEČNÝM
A NAVŠTIVTE DOBROČINNÝ PLES V HOŘICÍCH

3.ročník
CHARITATIVNÍHO PLESU

na podporu opuštěných zvířat

23.11.2019

místo konání - Kulturní dům Koruna, Hořice

hraje - kapela Efekt

vstupné - 150,- na sezení a 100,- na stání

bohatá tombola

celý výtěžek popoužije na pomoc zvířat v prim síťulce, Chlém u Hořic a Místo Nová Pálen a.z.

AUTOBUSOVÉ ZASTÁVKY V LÁNECH A VE HRÍDELCI

Nové autobusové zastávky vybuďovalo město v Lánech a ve Hřídělcí. Při jejich obnově byl zčásti využit pískovec z původních zastávek, tesařské práce vycházely z požadavků občanů. Obě zastávky slouží už od konce září cestujícím a občanům obou vesnic. (šup, las)

CESTA KAMENE

V rámci projektu Cesta kamene, který se uskutečnil s podporou Evropské unie v programu regionálního rozvoje přeshraniční spolupráce 2014 – 2020 INTERREG V-A Česká republika – Polsko „Překračujeme hranice“, vznikla i tři zastavení na náměstí v Lázních Bělohradě, v Horní Nové Vsi u kamenolomu Javorka a ve Hřídělcí u Hřídělecké horky. Celý projekt přeshraniční spolupráce Cesta kamene proběhl mezi partnery polskými městy Dobromierz, Strzegom a Świdnica, městem Hořice a Spolkem Podzvičinsko, jehož je město Lázně Bělohrad členem. (šup, las)

NOVÝ ALTÁN U PARDOUBKU

Společnou aktivitou starostů lázeňských míst Královéhradeckého kraje (Lázně Bělohrad, Janské Lázně, Náchod a Velichovky) vznikl dotační program, v rámci kterého Královéhradecký kraj podporuje lázeňství a lázeňská místa. Město Lázně Bělohrad z tohoto programu financovalo nedělní koncerty v Bažantnici, částečně Zahájení lázeňské sezóny a výstavbu altánu, který doplňuje zadní část vycházkové trasy kolem rybníku Pardoubek. Altán je stejně jako cvičební stroje v jeho okolí zhotoven z akátového dřeva. (šup, las)

MALOVANÉ MAPY

Ve spolupráci měst a obcí okresu Jičín vznikla ručně malovaná mapa „Jičínsko, Novopacko a Hořicko“. Deset velkoplošných map umístili pracovníci Technických služeb města na turisticky zajímavá místa v Lázních Bělohradě a v okolních obcích. Malované mapy jednotlivých okresů postupně doplňují celou Českou republiku. (šup, las)

STAROSTA MĚSTA WALDBRONN

Čtrnáctidenní dovolenou strávil v srpnu v lázeňském resortu Tree of Life starosta německého lázeňského města Waldbronn Franz Masino s manželkou. Pan starosta, který je zároveň ředitelem lázní ve Waldbronnu, si prohlédl naše město a jeho okolí a navštěvoval sportovní a kulturní akce. „Jsem příjemně překvapen, kolik pořádáte kulturních akcí a jak máte ve městě vybudovanou infrastrukturu, a tím nemyslím jen inženýrské sítě a stav silnic a chodníků. Zaujaly mě opravené školy nebo nádherný sportovní areál,“ říkal starosta Masino, který navštívil také motocyklové závody Tourist trophy v Hořicích. „Jsem motorkář, tak k vám za rok na závody zase přijedu, tentokrát s partou motorkářů,“ dodal. Waldbronn je zhruba čtrnáctitisícové město ležící nedaleko Karlsruhe a starostové obou měst Franz Masino a Pavel Šubr se poprvé sešli před třemi lety právě ve Waldbronnu. (spo, mm)

VÝMĚNA PLYNOVODU

V dalších ulicích města provedla firma Innogy výměnu plynovodu, konkrétně v ulicích kpt. Jaroše, Na Zátíši a Rašínově. Innogy tak postupně vyměňuje staré nízko tlaké rozvody za středotlaké. Po výměně plynovodu došlo také k opravám asfaltových povrchů komunikací. (šup, las)

REKONSTRUKCE BUDOVY „ŠKOLIČKY“

Koncem srpna byla dokončena rekonstrukce tzv. „školičky“ v areálu základní školy. V budově vznikla jedna třída družiny se sociálním zázemím pro základní školu, šatny a sociální zařízení pro venkovní sportoviště a zázemí pro oddíl národní házené. Rekonstrukce a zateplení školičky bylo podpořeno z dotačního programu Státního fondu životního prostředí. V pátek 4. října odpoledne proběhl v základní škole „Den otevřených dveří“, při němž si návštěvníci prohlédli nejen školičku, ale i nové dlažby ve všech podlažích základní školy, které byly obnoveny během letních prázdnin. (šup, las)

VANDALOVÉ V ZÁMECKÉM PARKU. ŽE BY JE NIKDO NEVIDĚL?

Máte to tady pěkně vymazlený

Předposlední srpnový víkend patřil v Lázních Bělohradě kolečkovým lyžím. V sobotu 24. 8. odstartoval okruhový závod již 4. ročník Lázeňské lyže, který je zároveň každoročně pořádán jako vzpomínková akce na zakládajícího předsedu lyžařského oddílu Jaroslava Krause. Letošní závod byl poprvé dvouetapový, přičemž každý den byl hodnocen samostatně.

V sobotu probíhal závod na 3,8 km dlouhých okruzích na silnici od lázní do Brtve a v samotné obci s centrem dění u resortu Strom života. Poměřit síly přijelo celkem 31 závodníků, 3 absolvovali hobby závod na třech okruzích a v hlavním závodě na osm okruhů odstartovalo 28 lyžařů. Samotný pohled do startovní listiny předurčoval zajímavý závod. Mezi startujícími nechyběla zvučná lyžařská jména, opravdovou ozdobou však byla účast finské elitní lyžařky Heli Heiskanen startující za český tým VLTAVA FUND SKI TEAM a laufářského matadora Stanislava Řezáče startujícího za tým SLAVIA POJIŠŤOVNA.

S brtevskými okruhy si nejlépe poradil ve vítězném čase 1:10:47,2 jednadvacetiletý Adam Matouš, který v roce 2016 zazářil 11. místem ve sprintu na OH mládeže v Lillehammeru. Druhé místo obsadil pátý z letošního Vasova běhu nestárnoucí dálkový běžec Stanislav Řezáč, který za vítězem zaostal o 25,4 vteřiny. Zhruba půl minuty za Řezáčem dojel na třetím místě Tomáš Veber z KASPER SWIX týmu. Vítězem v kategorii mužů nad 50 let se stal Josef Vejnar, který porazil druhého Aleše Kožnara o necelou půlminutu, a letos čtvrtého, loňského vítěze této kategorie Ladislava Knápka o necelé 2 minuty. V ženách dle očekávání s přehledem zvítězila Heli Heiskanen, která osm okruhů pokořila za hodinu a 19 minut.

V neděli pak na závodníky čekal výjezd z Horní Brusnice na Zvičinu.

Zvičinu v posledních letech skloňují spíš paraglidisté, kteří na zdejším kopci startují ke svým přeletům, nebo běžci díky Memoriálu Václava Dobeše startující v Šárovcově Lhotě k již tradičnímu běhu do vrchu. Ale i lyžování zde zná vítěze různých závodů. V roce 1912 tady vyhrál v pětiboji porcelánového medvěda legendární Bohumil Hanč. Na skokanském můstku si pro medaile skákali lyžaři především koncem třicátých let minulého století. Pražská župa zde v roce 1937 dokonce uspořádala svůj přebor v běhu na lyžích. Na kolečkových lyžích se však před Raisovou chatou finišovalo o medaile poprvé. Na to, že letošní první ročník byl jakýmsi testem zájmu lyžařů o tento závod, se k překvapení pořadatelů na startovní čáru postavilo 17 „kolečkářů“ a povzbudit závodníky přijelo i několik fandů z Bělohradu.

Mezi muži zvítězil v sobotu celkově třináctý jilemnický Petr Plecháč v čase 12:42, čímž „položil laťku“ k překonávání hodně vysoko. Druhý skončil v sobotu bronzový Tomáš Veber z KASPER SWIX TEAMU a třetí vysokojizerský Petr Nesvadba, který v sobotu závod nedokončil. Mezi muži nad 50 let zopakoval sobotní vítězství Josef Vejnar a porazil tak v sobotu čtvrtého. Ladislava Knápka o 36 vteřin a jilemnického Petra Svobodu, který v sobotu obsadil 8. místo ve své kategorii. V ženách opět kralovala Heli Heiskanen a vítězným časem 14:06 obsadila 3. místo v absolutním pořadí. Svůj start na Lázeňské lyži hodnotila slovy: „U nás absolvujeme v přípravě hodně závodů pouze v běhu. Na kolečkových lyžích máme závodů málo. Proto jsem byla překvapená, jak dobře se mně zde závodilo. Oba závody se mně hodně líbily, bylo to příjemné zpestření letní přípravy. Zítřa už odlétám domů do Finska. V nové sezóně bych chtěla úspěšně absolvovat celou soutěž Ski Classics za český VLTAVA FOUND SKI TEAM.“

Nejstarším účastníkem byl Ladislav Mizera, který ve svých 72 letech v pohodě absolvoval oba víkendové závody.

Celé akci přálo počasí a 4. ročník hodnotil hlavní pořadatel Petr Šubr: „Jsem rád, že žádného závodníka nepostihla nějaká kolize, a od účastníků jsem slyšel jen kladný ohlas. Vždyť slova Standy Řezáče po prohlídce tratí: Máte to tady pěkně vymazlený, hovoří za vše.“

Jaroslav Voves, foto: autor

Stalo se před 30 lety
17. listopad 1989

Foto: Petr Laušman

ISSN 2533-8005

9 772533 800006